PŘELOŽILA ALŽBĚTA KALINOVÁ

PÁDLÝ A POLIBEK SOUMRAKU

CARISSA BROADBENT

COO BOO

Padlý a polibek soumraku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Carissa Broadbent

Padlý a polibek soumraku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

CARISSA BROADBENT

PADLÝ A POLIBEK SOUMRAKU

PŘELOŽILA ALŽBĚTA KALINOVÁ

COO BOO

Přeložila Alžběta Kalinová

The Fallen and the Kiss of Dusk
Copyright © 2025 by Carissa Broadbent
All rights reserved.
Translation © Alžběta Kalinová, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-4416-0
ISBN e-knihy 978-80-267-4419-1 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-4420-7 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-267-4415-3 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Věnováno každému smrtelnému srdci,
které se snaží najít cestu zpět domů.

Poznámka autorky:

Obsah knihy může být pro některé čtenáře ožehavý. Vyskytují se v ní popisy násilí a otevírá témata sexuálního zneužívání, náboženského traumatu, smrti zvířat, sexuálních praktik a nepřímo i mučení.

PROLOG

Toto je příběh o vzestupu padlého. Kdysi dávno jsem vám vyprávěla o tom, jak jistá vyvolená propadla temnotě. Nyní vám však budu vyprávět o chlapci, který se v lůně temnot narodil.

Celá jeho existence byla výsledkem omylů, které na sebe vršily předešlé generace. Narodil se na zpustlém ostrově poblíž břehů upířího království, jemuž mohl jednoho dne vládnout. Už jako malý se naučil, jak přežít o rybí a veverčí krvi. Jen výjimečně mu jídelníček zpestřili nebozí lidé, kteří na jeho ostrově skončili nešťastnou shodou náhod. Ačkoli byl malý, se smrtí si tykal.

Snad by takto prožil celý život, nebýt jednoho drobného detailu. Narodil se jako princ.

Když mu bylo osm, přijel pro něj jistý muž. Jakmile stanul na břehu, strčil si ruce do kapes ležérního, nicméně skvěle ušitého černého pláště a rozhlédl se po okolních bažinatých lesích, podmáčené půdě a kamenných troskách porostlých břečťanem.

Chlapec ho pozoroval ze skrýše v rákosí. Okamžitě poznal, že s nikým takovým se ještě nikdy nesetkal, ačkoli si nedovedl vysvětlit, jak na to přišel. Připlížil se k neznámému o něco blíž, opatrně, aby nevzbudil jeho pozornost.

Jenže muž ani nehnul brvou a chlapci se najednou okolo kotníku omotal jakýsi stín, strhl ho na záda do bláta a vytáhl ho z rákosí ven.

Čaroděj se na něj z výšky nonšalantně zadíval. Kolem rukou, ramen i paží se mu vlnily tenounké pramínky temnoty.

I chlapec už si s magií pohrával. Naučil se, jak přivábit rybáře, kteří k tamním břehům čas od času zabloudili, jak utišit jejich strach dost na to, aby je nalákal do své náruče. Pochopil, jak těšit lišky, které si ochočil v lesích. Z nějakého důvodu s nimi zacházel daleko ohleduplněji než s lidmi. Vždycky poznal, když ho někdo sledoval, a stíny nějakým zázrakem pokaždé zhoustly přesně tam, kde potřeboval.

Nicméně magii, jakou vládl ten muž, ještě nikdy neviděl. Tahle magie chutnala jako moc.

„Vstaň," vybídl ho.

Vstaň. Vstaň. Vstaň.

Chlapec ani nemrkl a už stál na nohou.

Muž si ho ledově světlýma očima prohlédl od hlavy k patě.

„Posílá pro tebe král," oznámil mu.

Chlapec ostražitě mlčel. Matka s ním často mluvila o královstvích a korunách. *Jsi král,* šišlala nad sklenkou vína. *A to z mojí krve.*

„Ani nad krví tvého otce se nelze pohoršovat," prohodil pobaveně muž. „Poslal mě pro tebe."

Chlapec by ani nespočítal, kolikrát ho varovali před nebezpečenstvími plynoucími z jeho pokrevní linie. Když byl malý, matka mu čítávala pohádky o zavražděných princích a levobočcích jako on, kteří propadli meči pro svou sílu nebo naopak slabost, protože po moci lačnili příliš moc nebo naopak příliš málo. *Jsi král*, říkávala. *Přežij dost dlouho na to, aby ses mohl chopit své koruny.*

Napadlo ho, že by měl utéct. Přesně před tímhle ho varovala.

O krok couvl. Čekal, že se muž vydá za ním, ale mýlil se.

„Klidně běž," pravil s ledovým klidem. „Já počkám."

„Zabijete mě."

Chlapcův hlas zněl tak tiše a slabě. Používal ho jen zřídka.

„Nezabiju."

Mladý princ mu nevěřil.

„Říkám ti pravdu," ujistil ho muž, „ale je od tebe moudré, že mi nedůvěřuješ."

Chlapec ani nevěděl, jak všechny své obavy vtělit do slov.

„Myslíš na to, že existuje mnoho daleko horších věcí než smrt," pomohl mu posel odpovědět na nevyřčené. „To je od tebe velmi moudré. Ano, chlapče. Mluvím pravdu, když říkám, že tě nezabiju. Ale pokud chceš kromě jednoduchých pravd poznat i ty nepříjemné, podělím se s tebou i o ně. Pokud se mnou půjdeš dobrovolně, podrobím tě hodnocení. Tvůj otec se domnívá, že by ses mu jakožto potenciální dědic mohl hodit. Pokud dokážeš, že tomu tak skutečně je, už nikdy nebudeš o hladu. Budeš spát v posteli, pít tu nejlahodnější lidskou krev, oblékat krásné šaty a sloužit koruně až do dne, kdy tě přestane potřebovat."

„Co přijde pak?" zeptal se chlapec.

„Pak z tebe použijeme vše, co nám přijde užitečné, a zbytek zahodíme."

Nebral to jako výhrůžku. Spíš jako prostý fakt. Vlastně si mužovy upřímnosti cenil, ačkoli ho na zátylku zamrazilo strachy.

„Uděláte to i teď, pokud uteču?"

„Dnes v noci ne. Ale někdy příště možná ano, pokud to tvůj otec rozkáže. Na druhou stranu, já tyhle končiny neznám tak dobře jako ty. Možná tě nechám být, když mi utečeš dost rychle a dost daleko. Tvého otce to třeba začne nudit a zase mě odvolá, abych nejdřív zabil někoho jiného," pousmál se muž. Jeho oči vypadaly velmi staře, ačkoli

zbytek tváře jako by patřil mladíkovi. „Ale já vím, že neutečeš."

Měl pravdu. Chlapec se vskutku nechystal utéct.

„Jak si můžete být tak jistý?" zeptal se ho.

„Protože se na tohle díváš stejně lačně jako vyhladovělý upír na krev."

S těmi slovy rozevřel dlaň a hned se mu v ní rozvlnily stíny. Hochovi se při pohledu na ně rozbušilo srdce.

„Nenabízím ti jednoduchý život," pokračoval muž. „Bude to život posuzovaný podle hodnoty prolité krve. Tvůj otec mě sem vyslal s poselstvím, že by ses jednoho dne mohl stát králem. Možná se jím opravdu staneš, ale daleko pravděpodobnější je, že tě otec dá zabít, pokud nabydeš příliš velkou moc. A v případě, že by se k tomu neodhodlal on, udělají to téměř jistě tvoji sourozenci. Budeš muset přinést takové oběti, že si to dnes vůbec nedokážeš představit, a přitom existuje jenom doopravdy malá šance že výměnou za ně jednoho dne vážně usedneš na trůn. Ale já ti nyní nabízím něco mnohonásobně cennějšího než pouhou korunu."

Než se princ odhodlal zeptat, chvíli zaváhal. „Co?"

„S příchodem úsvitu se běžíš schovat za závěsy a potají zpoza nich vykukuješ do světa, který se koupe v rudých paprscích slunce," řekl mu. „A občas to z něj cítíš, viď? Všechna ta tajemství skrývající se v rozmazané hranici mezi světlem a temnotou. V knihách se o nich nedozvíš nic. Zhola nic. Věci, které uvidíš, pokud se po této cestě naučíš kráčet, jsou zdrcující a rozkošné zároveň."

„Magie," hlesl chlapec, ale muž si zničehonic pohoršeně odfrkl.

„*Magie*," vyprskl. „*Magií* se může naučit vládnout každý upír. Ale já nemluvím o žádném běžném daru. Je z tebe cítit smrt. Vyřízni si pro ni vlastní srdce a ona ti na oplátku položí k nohám celý svět. Víš, co znamená pokořit

každé neznámo? Znamená to žít beze strachu. Jenom si to představ. *Svoboda*."

Chlapec mlčel.

Ten muž jako by popisoval jeho nejtajnější sny. Věděl, že by na tom podmáčeném ostrově mohl přežít třeba navěky. Ale kvůli čemu? Kvůli mrtvole nějakého dalšího rybáře, kterou moře vyvrhne na břeh? Kvůli dalšímu doušku zkyslé rybí krve?

Netoužil po slávě. Nestál o korunu.

Prahl po svobodě.

Mužovy oči se zajiskřily v šeru soumraku jako hvězdy.

„Nuže? Pověz mi, mladý princi, jakou krokovou variaci ve svém tanci zvolíš?"

Některé chvíle se vryjí do paměti zcela nesmazatelně a upír si je i po stovkách let života dokáže vybavit, jako by se staly včera. Tuhle si hoch zapamatoval naprosto jasně. A přesto… jak moc se stíny minulosti proměňují ve světle, které na ně dopadá v přítomnosti. Tehdejší mladík, později muž, princ a král, se na tuto noc dlouhé roky díval jako na noc, kdy byl spasen.

Pravdu měl pochopit teprve o celá staletí později.

Vždycky myslel, že oběť, před níž ho muž varoval, spočívá v krvi, vnitřnostech a úpěnlivých prosbách těch, které si nikdy nedokázal smýt z mysli. Že spočívá v trvalých šrámech patrných na jeho těle a neviditelných na jeho duši.

Jak se mýlil.

Uvědomil si to teprve o mnoho let později, když cítil, jak mu žilami proudí božská moc, a konečně, konečně se dočkal daru, který mu jeho mentor té noci přislíbil. Osvícení. Konečně viděl do všech nejtemnějších zákoutí světa, získal moc, jakou by si nikdy ani neuměl představit.

Jenže mu na ničem z toho nezáleželo, protože ztrácel svou životní lásku.

Vyřízni si pro ni vlastní srdce.

Jako by znovu zaslechl učitelův hlas. Rozpomněl se na malého chlapce, jímž býval, a začal své někdejší já prosit: *Odmítni*.

Jenže mladík učitelovu nabídku pokaždé přijal. Smrt je koneckonců nevyhnutelná.

Tento příběh vypráví o vzestupu padlého.

O vzestupu zrozeném z bezpočtu na sebe navazujících rozhodnutí, která činil po staletí.

Se zoufalstvím vyhladovělé duše ochotné obětovat pro jiskřičku naděje na vykoupení cokoli, naprosto vše.

Ačkoli nakonec ji stejně pokaždé ztratí.

Část první

Smrt

Kapitola 1

Mische

Jaké to je, zemřít?

Tuhle otázku si někdy položí úplně každý, nikdo však tak často jako akolyté. Akolyté jsou smrtí doslova posedlí. Snad že se v ní snoubí nejvyšší oběť s největší odměnou. Smrt je nejvíc, co člověk může bohům nabídnout. A nejvíc, co oni mohou nabídnout nám. O žádném z akolytů se nemluví s větší úctou než o tom, který se s tímto životem z lásky k Atroxovi rozžehnal v plamenech. Žádný akolyta nechce umřít spící v posteli.

V té jsem nezemřela ani já.

Já zemřela na prahu podsvětí. Se zbraní zrádce v ruce, zbrocená krví boha, který mi dal úplně vše. Pohřbená pod hromadou popela, kterou po sobě zanechal, a pokrytá popáleninami, jimiž mě ztrestal.

Zemřela jsem sama, s křikem mé životní lásky v uších.

Jaké to je, zemřít?

Uměla bych si vůbec vzpomenout, jak na tuhle otázku odpovědět?

Ani bych nespočítala, kolik truchlících duší jsem jako misionářka utěšila. Vštěpovali nám do hlavy, že smrt je pokojný konec velkolepého boje.

Ale když jsem zemřela, uvědomila jsem si, že to je omyl.

Jaké to je, zemřít?

Když jsem zemřela, zemřela jsem s krví svého boha na rukách, s milencovými prosbami v uších a v objetí nikoli věčného zářivého úsvitu, nýbrž věčného temného zapomnění.

Když jsem zemřela, neměla jsem pocit, že by se snad jednalo o pokojný konec velkolepého boje.

Měla jsem pocit, že se spíš jedná o jeho začátek.

Ležela jsem na zemi a zírala na ruku, kterou jsem si držela přímo před očima. Za ní tančily na nekonečném nebi všechny barvy světa. Má pleť byl hladká a snědá a jemně se leskla průzračným popraškem smrti.

Nedokázala jsem na svou ruku přestat zírat. Vypadala tak živě a zároveň tak mrtvě.

Mrkla jsem, zavřela oči a spatřila před sebou modrá nebesa, zelené palmy a bílé písčiny. Vostis, místo, které jsem kdysi nazývala domovem. Místo, jemuž jsem upsala vlastní duši.

Znovu jsem oči otevřela.

Najednou nade mnou viselo podsvětí. Zcela jednoznačně.

„Vstávej," vybídl mě čísi hlas.

Odtrhla jsem oči od oblohy i od své ruky a zadívala se na muže s ostře řezanou tváří, který se nade mnou skláněl. Na muže, jehož obličej kdysi planul na nebi nad Sivrinajem, hlavním městem Domu noci. Na muže, jehož tělo Rishanové rozsápali k nepoznání, poté co ho Raihn zabil.

Vincent, mrtvý král Domu noci, mi podal ruku.

„Vstávej," zopakoval. „Doneslo se mi, že nás čeká práce."

Nechápavě jsem na něj zírala. Vtom oblohu za ním rozčísl blesk. Až na to, že… to nebyl blesk. Vždyť pořád rostl a větvil se a vypaloval do závoje nebes trhliny, v nichž se svářelo světlo s temnotou a jiskřily z nich černé, purpurové, namodralé i nazelenalé stíny esence galaxií. Přitom mi něco strašně připomínaly, něco, co jsem důvěrně znala, něco, z čeho mě rozbolelo srdce, a přesto jsem si nemohla za nic na světě vzpomenout co.

Začala se mi klížit víčka.

Kdysi dávno mě ještě jako malou od břehů Vostisu unesl zpětný proud. Bojovala jsem s ním ze všech sil, a přesto jsem s každým nádechem zjistila, že jsem od břehu zas o kus dál. Nejvíc mě na tom zarazilo, jak tiše to celé probíhalo. Téměř poklidně.

Přesně takový pocit mě ovládl i nyní.

Pocit zrádného, nebezpečného klidu.

„Mische Iliae," vyhrkl Vincent, chytil mě za ruku a vyrval mě ze spárů zpětného proudu. „Ještě nemůžeš odejít. Ještě ne."

Nechápavě jsem na něj zamžourala. Na nebi za ním se chvěly pukliny.

Pukliny žhnoucí jako tříštící se slunce ve chvíli, kdy jsem bohu, jehož jsem kdysi milovala, zabodla do krku šíp.

Pukliny tajemné jako jizvy na Asarově tváři.

Asar.

Jeho jméno mi zaplavilo duši. Spolu s ním jsem si vybavila jeho srdcervoucí křik a poslední slova, která jsem v životě zaslechla.

Ne! Potřebuju ji!

Neprobralo mě ani tak Vincentovo sevření jako právě vzpomínka na něj. Vzápětí na mně plnou vahou dolehla drsná, matoucí realita.

Já zemřela.

Bohové, spaste duši. *Já zemřela*.

Vtom se zem mocně otřásla, sukno nebes se začalo místy třepit a skrz jeho natržená vlákna proudilo světlo jako krev deroucí se z těla mezi popraskanými stehy. Světlo, mezi nímž se vlnily siluety okřídlených těl.

Dušežravci, vzpomněla jsem si matně. To jsou dušežravci.

Jakmile jsem si to uvědomila, konečně mou zmatenou mlhavou mysl osvítila nějaká jistota.

Dušežravci přece nemají v podsvětí co dělat.

Vtom se přese mě přelila vlna temnoty a já cítila, jak mě láká zapomnění. Jak mi skutečná smrt nabízí vřelé objetí. Volalo mě slunce. Vůně moře. Klid jednodušší minulosti.

Cítila jsem se tolik, tolik unavená.

Vincent mnou však opět zatřásl. „Pokud teď odejdeš, už tě nedokážu najít. Ať už v tuhle chvíli cítíš cokoli, není to skutečné. *Je to lež*. Čeká tě ještě *práce*."

Hlavou mi probleskla vzpomínka na sestru.

Na to, jak vedle mě klečí v kostele. *Smrt je nejvyšší oběť. Ve smrti se skrývá nejčistší mír. Smrt je slavným koncem naší osudové bitvy.*

Má sestra v poslední vzpomínce, kterou jsem si na ni uchovala. Jak jako přízrak klečí před Atroxem a opájí se svým obdivem k němu, zatímco ho já zabíjím.

Zatímco ji zrazuju.

Zatímco poslouchám, jak vlečou pryč muže, jehož miluju.

Zatímco se dívám, jak se slunce na nebi nevratně tříští.

Zalomcoval mnou strašlivý hněv. Odpověď mi najednou připadala zcela zřejmá.

Copak jsem vůbec měla na výběr? Beztak už jsem byla zatracená.

S námahou jsem se Vincenta chytila i za druhou ruku. Vtom se kolem nás prohnal proud světla, ale on mě nepustil. Všimla jsem si, jak se spokojeně ušklíbl.

„Správná volba," zhodnotil.

Nerozuměl tomu. Tady se nejednalo o žádnou volbu.

Jen jsem jaksi neměla čas mu to vysvětlit, protože jsme se oba začali propadat do temnot.

Otevřela jsem oči. Mezi puklinami v obloze nade mnou se plazili dušežravci.

Mé okolí se neustále přelévalo a proměňovalo. Stačilo mrknout a sirný smrad nahradila vůně oceánu a bujného lesa podbarvená elegantními jasmínovými tóny.

Posadila jsem se tak zprudka, že se všechno se mnou zatočilo. Přede mnou stál oltář zdobený pozlacenou kresbou slunce, jehož paprsky se rozlévaly po mramorové podlaze. Přímo nad ním se tyčila kamenná socha Atroxa, který rozevíral paže v objetí a probodával mě pohledem prázdných očí. Nějakým zázrakem jako by na mě hleděly stejně rozzuřeně jako on sám ve svých posledních chvilkách.

Což ve mně vyvolalo jednoznačnou reakci.

Paniku.

Přitiskla jsem si ruce k hrudi, protože jsem měla dojem, že mi srdce musí bušit tak, až mi z ní co nevidět vyskočí, a že jistě zděšeně lapám po dechu. Jenže místo toho se všechna ta panika projevila jen… jako ticho. Jako by pod mou kůží nebylo vůbec nic.

„Zvláštní, neřekla bys?" prohodil tichý hlas.

Když jsem se otočila, spatřila jsem Vincenta, jak se s rukama založenýma na hrudi dívá z okna na hustou mlhu venku.

„Pocity vymizí rychle," sdělil mi. „Brzy si ani nevzpomeneš, jaké to bylo."

„Co?" vyhrkla jsem přiškrceně.

„Žít."

Bohové, měla jsem dojem, že se snad pozvracím.

Kéž by to jen šlo.

Pokusila jsem se vstát. Div jsem hned zase nespadla. Ne že by mi snad kladly odpor svaly. Naopak. Ten pohyb proběhl až příliš snadno a bleskurychle, jelikož mě netížila ani váha těla ani síla zemské přitažlivosti.

Protože jsem byla mrtvá.

Jsem mrtvá.

Ta skutečnost mě zasáhla nanovo, ale při pohledu na tapisérie citadely se mi zdála snad ještě bizarnější než dřív.

Vincent mě bez zájmu přeletěl pohledem.

„Ty vize brzy pohasnou. Věci, které tu uvidíš, se neustále proměňují. Slyšel jsem, že některým se ukazují v příjemnějším světle. Za odměnu či za trest, podle toho, jak byla tvá nesmrtelná duše posouzena. Jak je vidíš ty?"

Pozvedla jsem oči až k Atroxově tváři. Jeho socha jako by mu z oka vypadla. Jevil se tak mocný, vševidoucí, nekonečný. Tak moc skutečný, přesně jak jsem o to desítky let prosila.

Přesto byla odpověď nasnadě.

Za trest.

Přitiskla jsem si dlaně k očním důlkům. Vší silou. Tolik, že to mělo bolet, jenže nebolelo. Když jsem ruce opět svěsila, mlhy přede mnou se rozestoupily. Najednou jsem se nedívala na citadelu.

Oněměle jsem zírala před sebe.

„Musíme se dát na cestu. Tady není radno zdržovat se dlouho na jednom místě," ozval se za mnou Vincentův hlas.

Jeho slova se rozplynula na pozadí jako písek, který odneslo moře.

Vzdálené přízračné siluety putovaly krajinou, která se neustále měnila. Dávala mi zahlédnout majestátní města i pusté pláně, oceány, hory i propasti, krví nasáklá bitevní

pole i metropole přetékající životem. Miliony fragmentů milionu rozličných životů. Snad by mohly být i zvláštně smutným způsobem krásné, kdyby je jen všechny tak nemrzačila všudypřítomná zkáza.

Na nebi i na zemi se klikatily praskliny. Ne, praskliny není to správné slovo. Tyhle průrvy byly daleko nebezpečnější, daleko organičtější. Připomínaly spíš otevřené rány mokvající rudými a černými stíny. Na obzoru se plížily obrovité stvůry s dokonale kulatýma očima, které vypadaly jako prázdná okna otevírající pohled do jejich přízračných těl. Sbíraly ze země duše a rvaly si je plnými hrstmi do chřtánů, nepřirozeně zpomaleně a plynule.

Děsivý pohled.

„Je tohle… copak jsem…“

Nevěděla jsem, jak se na to zeptat. Můj hlas mi zněl dutě a vzdáleně.

Znovu jsem si přitiskla dlaně k očím a silně si je promnula. Ale když jsem ruce svěsila, zjistila jsem, že se přede mnou otevírá stále stejný pohled.

„Co je to?“ zeptala jsem se.

Vincent se na mě zadíval jako na hlupačku. „Přece podsvětí.“

„To vím, myslím *tamto*,“ ukázala jsem před sebe. „Myslím tohle všechno kolem. Je to snad nějaká vize? Nebo je to *skutečné*?“

Na chvíli jsem se odvážila doufat, že ten pohled je možná mým osobním trestem shůry, že žádné mlhy ani monstra ani blesky ani pukliny nejsou.

Jenže Vincentovi přeběhl po tváři nepatrný stín.

„Naneštěstí je to skutečné,“ odpověděl.

Ne. To přece nemůže být pravda. Takhle nějak to vypadalo v říši Sestupu, která se po dvou tisíci letech zanedbávání už pomalu rozpadala. Ano, tam se to dušežravci, zrůdami a propastmi polykajícími duše jen hemžilo. Ale

v podsvětí už mělo být bezpečno. Podsvětí mělo být toho všeho uchráněno. Ale tohle… bohové, tohle nebyl rozklad, tohle bylo čiré zanedbání. Tohle bylo…

Peklo. Na takovém místě nemůže dojít klidu ani ta nejušlechtilejší z duší.

Nevěřícně jsem zavrtěla hlavou. „Mýlíš se. Takhle to tu nemá…"

Jakmile Vincent zaslechl, že se *mýlí*, zprudka se napřímil a v očích mu zajiskřil hněv obitraejskeho krále, jemuž se někdo odvážil odporovat. Jenže než stačil cokoli říct, vzduchem otřásl drásavý řev.

Otočila jsem se. „Co to bylo?"

„Musíme jít," vyhrkl Vincent a popadl mě za zápěstí, jako by měl v úmyslu někam mě odvléct jak nějaký pytel mouky. Já však zaryla paty do země a zkameněla strachy. V oblacích ničivé mlhy v dáli se po zemi začaly plazit čerstvé, jasně rudé pukliny. Vzápětí se na mléčně bílém obzoru zhroutila jakási nalomená věž. Duše shromažďující se okolo ní se rozprchly jako zděšení mravenci.

Vzápětí se mučivě pomalu začala hroutit i druhá z věží.

Zděšeně jsem na to zírala.

„To jsou *lidé*?" vydrala jsem ze sebe.

„Bývali," odtušil Vincent chladně. „Brzy už nebudou vůbec ničím."

Nedokázala jsem od zpomaleného pádu věže, která pod sebou drtila bezpočet mrtvých, odtrhnout zrak. Brzy k jejím troskám obrátily pozornost i shrbené zrůdy, které se k nim začaly stahovat, aby pochytaly prchající duše. Jedna jich popadla celou hrst a pomalu si je zvedla do rozevřeného chřtánu zejícího bílou prázdnotou.

Vtom se ozvalo další dunění a země se znovu zachvěla.

„Musíme… musíme jim pomoct," vyhrkla jsem, protože mě nic jiného nenapadlo. Ale už když jsem to říkala, uvědomovala jsem si, jak směšně zním. Mohla jsem tam tak

akorát stát a dívat se, jak mizí v zapomnění další desítky duší.

Vincent mě nevybíravě zatahal za zápěstí.

„Tak hni se," zavrčel na mě. „Musíme jít, než…"

Vytrhla jsem mu ruku ze sevření a rozhněvaně se k němu otočila.

„Nenechám se tu od tebe vláčet sem tam, dokud mi neřekneš, co se děje."

Vincentovy vyšlehl ze stříbrných očí vztek, což mi připomnělo, že zaživa býval jedním z nejnelítostnějších upířích králů. Taková neúcta by mě kdysi stála život.

Jenže nyní už mrtvá jsem. Tak co by mi asi tak mohl ještě udělat?

„Máš pořádnou kuráž, že takhle mluvíš *se mnou*, když se tohle všechno stalo *kvůli tobě*," sykl na mě.

Kvůli mně??

Spadla mi čelist, ale jaksi jsem ze sebe nevydala ani hlásku.

„Myslíš, že se třesu nadšením, že se musím pachtit zrovna *s tebou*?" pokračoval. „S tebou, která jsi dovedla mou dceru za mužem, co mě zabil? Být naživu, tak bych tě…"

„Co tím myslíš, že se to všechno stalo *kvůli mně*?"

Vincent zmlkl a prohlédl si mě stříbrnýma očima od hlavy k patě. V jeho hodnocení jsem evidentně neobstála.

„Co si pamatuješ ze své smrti?"

Z mé smrti.

Přímo středem prsou mi projela bolest tak palčivá, že jsem si k nim bezděky přitiskla ruku.

Nějaký meč mi probodl srdce. Nějaký bůh odhodil mé tělo kamsi stranou. A ten oheň…

Zemřela jsem. Zemřela jsem. Já zemřela.

Ta pravda mi stahovala hrdlo. Spolu s ní mě ovládl takový zármutek, že jsem měla najednou chuť schoulit se na zemi do klubíčka.

Cítila jsem, jak mi tváře skrápí cosi vlhkého, skoro jako déšť. Když jsem zamrkala, spatřila jsem před sebou své poslední chvíle. Asarovu tvář sklánějící se nade mnou. Bohové, ta bolest v jeho očích.

Nebyl to déšť.

Jak se mi jen může tak strašně svírat srdce, když už netluče? Přitiskla jsem si k němu dlaň, jako bych se ho snažila nějak obvázat, jako bych se marně pokoušela zastavit jeho krvácení.

Zároveň jsem však v té bolesti ucítila nepatrné, ale přesto zcela hmatatelné vlákno. Bodavá bolest mi připomněla kouzlo, jímž nás Asar propojil. Pouto, díky němuž se mi nakonec povedlo vytáhnout ho z toho rituálního kruhu.

Pevně jsem se toho známého pocitu chytila. Té bolesti, která mi připadala tolik *živá*.

„Zabila jsem Atroxa," vykoktala jsem. „A nebesa… a Asar… a bohové… a…"

Asarovy slzy. Shiketin meč. Zuřící požár.

A temnota. Tak neprostupná temnota.

„Zabila jsi Atroxa," potvrdil mi Vincent tónem, který zněl téměř dotčeně z představy, že se něco takového podařilo právě mně. „Spolu s ním padlo i slunce a na zemi zavládla nekonečná noc."

Řekl to tak roztouženě, jako by snil o tom, kolika všemi způsoby by toho využil, být naživu. Znovu si mě změřil kritickým pohledem, jako by skutečně nemohl uvěřit, že to je opravdu mé dílo.

Šokovalo nás to oba. V hlavě mi stále zněla ozvěna pravdy, která se mi nevěřícně chvěla v mysli.

„Pokusila ses vzkřísit Alara," pokračoval, „ale místo toho…"

„Místo toho jsem zachránila Asara."

Vybavila jsem si, jak jsem odmítla přetnout to křehké pouto mezi námi a vytáhla ho z rituálního kruhu.

Jakmile jsem si na své rozhodnutí vzpomněla, vytanula mi před očima i Saescha, jak celá rozzářená pozvedá obdivně tvář k Atroxovu světlu.

„Zachránilas ho jen v jistém slova smyslu," opravil mě Vincent. „Odmítla jsi dokončit vzkříšení tím, že obětuješ jeho duši. Jenže to zaklínadlo už probíhalo. Ukončila jsi ho dřív, než se cele naplnilo, nicméně i nedokončené vzkříšení spolu se zničením relikvií, s jejichž pomocí Alarus podsvětí vybudoval, na jeho říši vyvinulo tlak, který nedokázala unést. Z čehož plyne…"

Mlčky se rozhlédl po zkáze, která se rozprostírala všude kolem nás. Upřela jsem oči do mlhy. Začínala mě svírat čím dál větší panika. Kdesi v dáli se zpomaleně zhroutila nějaká další hora, pod níž tiše a beze svědků zahynuly stovky dalších duší.

Zavrtěla jsem hlavou.

„To ne. To nemůže… nemohla jsem přece…"

„Ale ano, mohla. Navíc tohle je jenom začátek. Pokud tvůj milenec nebude jednat, celé podsvětí se zhroutí."

„Myslíš Asar," opravila jsem ho.

Vzpomněla jsem si, jak ho bohové kamsi odvlekli. Jak křičel mé jméno, ale oni ho táhli pryč.

„Kde je?" vyhrkla jsem. „Je…" Skoro jsem se na to nedokázala zeptat. „Je naživu?"

„Z toho, co jsem slyšel, není jen naživu, ale v žilách mu koluje božská moc." Zas náznak závisti. „Jen s její pomocí může podsvětí opravit dřív, než se zbortí úplně."

„Dokáže to," řekla jsem automaticky. Vzápětí mě probodly neuvěřitelně živé vzpomínky na to, jak se Asar sklání nad zhroucenými branami, jak opravuje tisíce rozbitých glyfů, jak vede bezpočet ztracených duší zpět domů. Spolu s nimi mě zaplavil příval lásky.

„Pokud potřebuje podsvětí opravit, Asar ho opraví," prohlásila jsem. „Není nic, co by miloval víc."

Přesto… už když jsem to říkala, vybavila jsem si jeho slzy skrápějící mou tvář a napadlo mě, že možná neříkám tak docela pravdu.

„Vězní ho bohové Bílého Pantheonu," oznámil mi Vincent. „A dokud tomu tak bude, nezmůže vůbec nic. Navíc se mi doneslo, že aby se mu podařilo podsvětí opravit, potřebuje tebe."

„Mně?"

„To tys vedla kouzlo, díky němuž získal božskou moc. Bylo mi řečeno, že bude potřebovat, abys mu pomohla získat jí dostatek na to, aby mohl uspět v tom, co je třeba vykonat."

Zvláštní, že i mrtvé může z něčeho rozbolet hlava. Promnula jsem si spánky. „Ale… proč?"

Jako by ho má otázka popudila. „Jsem jenom posel. Nečekej ode mě, že chápu všechny složitosti těch vašich stínorozených triků."

Zamračila jsem se, protože tím ve mně akorát probudil další myšlenku a vodopád dalších otázek.

„Posel?" zopakovala jsem. „Takže tě poslal jeden z bohů."

Vincent mi mlčením mou domněnku potvrdil.

„Nyaxia?" hádala jsem

Musela ho přece poslat Nyaxia, ne? Vždyť po staletí svého života vzýval jen ji. To z její vůle zvítězil v Kejari a získal korunu.

Přesto mi po chvíli na mou otázku odpověděl: „Ne, Nyaxia to nebyla."

„Kdo tedy?"

„O to se nemusíš starat."

„Ale ano, *musím*. A proč navíc někdo vybral zrovna *tebe*? Vždyť tě ani neznám."

Vincent se zatvářil dotčeně. Ale co naplat, ani zaživa jsem i v tom nejlepším rozpoložení nevynikala taktem.

Vincent býval králem upírů. A co by udělal kterýkoli upíří král, jenž byl z trůnu tak brutálně svržen, aby ho znovu získal? Jak by se kterýkoli upíří král *pomstil*?

Hrozně mi vadí, že jsem takhle cynická. Ale stejně.

Vincent si otráveně povzdechl. „Koukni."

Ukázal na nebesa, na nichž se vlnil zrcadlový obraz podsvětí. Zpočátku jsem si nebyla jistá, na co ukazuje, až jsem pochopila, že prstem jakoby obkresluje jeden konkrétní tvar. Jakmile jsem se podívala pozorněji, všimla jsem si, že ty změti světla a tmy, které se na obloze míhají, po ní neplují jen nahodile, nýbrž že dovnitř prosakují prasklinami a rozpíjejí se do okolí podobně jako žilní spletence tělem. S něčím podobným jsem se setkala už v říši Sestupu.

„Každá struktura má nějaké slabiny," vysvětlil. „Všechny říše jsou spolu propojeny. Svět bohů, svět živých i svět mrtvých. To, co se děje tady, začne mít brzy vliv i na to, co se děje tam, pokud už k tomu nedošlo."

Přeběhl mi mráz po zádech. Nepotřebovala jsem, aby mi Vincent napovídal, jak by to asi vypadalo. Celé měsíce jsem procházela říší Sestupu a dívala se na strašlivé následky postupujícího rozkladu. Představa, že by se tyhle noční můry měly rozlít i po světě živých, byla opravdu děsivá.

„Hranice mezi světy jsou místy slabší než jinde," pokračoval Vincent. „Některá upíří království vyrostla záměrně kolem nich, aby zúročila moc, která jimi pulzuje."

Konečně jsem to pochopila. „Například Dům noci."

„Své království jsem budoval celá staletí. Odmítám ho nechat padnout, ať už jsem živý, nebo mrtvý."

Jistě že se to celé točilo kolem království. Pod tíhou tak nezměrné odpovědnosti se mi rozklepala kolena a zatočila hlava. Sevřela jsem si ji v rukách a zaryla paty do země.

„Tvůj milenec se tě vydá hledat," pravil Vincent. „Bylo mi řečeno, že tě mám přivést k závoji."

Asar.

Já tě najdu.

Jeho přísaha mi zapustila kořeny přímo do duše. Vnímala jsem ji i nyní. Ale srdce mě bolelo zármutkem a zároveň i nepatrným náznakem našeho propojení.

Lhala jsem mu. Měla jsem v úmyslu ho zradit. Jenže i když jsem ho zachránila, i když jsem zachránila celou upíří rasu, stejně jsem dovedla svět na pokraj tak nedozírné smrti.

Myslí mi probleskla vzpomínka na Saeschinu tvář.

Pak jsem si ale vybavila, jak se Asar díval na mou kůži poznamenanou důkazy té nejhlubší hanby, jako by přesto byla hodna uctívání.

Další božská mise. Nejsem v nich žádný nováček. Víře jsem obětovala celý život. Odevzdala jsem se jí celým tělem i celou duší, v každém metaforickém i konkrétním slova smyslu. A přesto je bůh, jemuž jsem věnovala vlastní duši, ochoten bez váhání vyhladit celé mé nové pokolení.

Malá část mého já tím stále ještě zůstávala zdrcená, i po tom všem.

Ale větší část mého já kypěla vzteky.

Rozhlédla jsem se po podsvětí, po tom moři utrpení.

Zaslechl jsem pláč milionu neviditelných duší, pověděl mi kdysi Asar. *Ty duše někoho potřebovaly.*

A nyní potřebují mě.

On mě potřebuje.

Pohlédla jsem na Vincenta.

Ne že bych čekala, že se po smrti vydám pokusit zachránit svět po boku zesnulého otce mé přítelkyně.

Povzdechla jsem si. „Tak co mám dělat?“

Kapitola 2

Asar

Tvrzení, že upíři vidí i v absolutní tmě, je jen mýtus.

Upíři podobně jako kočky vidí na světě téměř za všech okolností. Ale i my potřebujeme aspoň špetičku světla, i když jen tu nejmenší. Třpyt hvězd nebo paprsky měsíce. Téměř neviditelnou záři atmosféry na obzoru, která je lidským okem nezachytitelná. Stačí jiskřička a posvítí nám na celý svět.

S absolutní tmou se na světě obyčejně nesetkáte. Většina upírů ji nikdy nezažila a ani nikdy nezažije.

Ne že bych mezi ně patřil já.

Můj mentor Gideon zastával názor, že je důležité naučit se fungovat i bez smyslových vjemů. Když se člověk přestane líně spoléhat na zrak, sluch a čich, objeví v sobě daleko mocnější schopnosti, říkával. Jako malého mě často zavíral do temné bedny bez oken. Třeba na celé dny. Zvláštní. Ještě nikdy jsem nebyl nesmrtelnosti víc na dosah než teď, a přitom jsem se svému křehkému mladšímu já ještě nikdy necítil bližší.

V cele, v níž mě bohové uvěznili, jsem takovou neprostupnou tmu zažil poprvé po celých staletích.

Gideon mě naučil, že z každé slabosti se dá udělat přednost, pokud se s ní dostatečně sžijete. Že ty nejbystřejší

hlavy v sobě dokáží najít zdroje, s jejichž pomocí svedou ukovat ostří třeba z ničeho, pokud nemají po ruce nic lepšího.

Měl pravdu. Proto jsem se v absolutní temnotě kdesi mezi smrtelností a božstvím upnul k jedné jediné vzpomínce.

K Mischině smrti.

Za života její pleť voněla skořicí. Když jsem ji však držel v náručí naposledy, cítil jsem jen popel. I jinak byla téměř k nepoznání. Kůže sežehlá na uhel, pihy skryté pod nánosy krve. Jenom oči zůstaly stále stejné. Medově hnědé, podbarvené zlatavými jantarovými tóny.

Právě proklála hrdlo samotnému bohu. Věděl jsem, že svým činem vejde do dějin.

A přesto mi žena, již jsem tehdy svíral v náručí, nepřipadala jako nějaká legendární bytost.

Připadala mi jako obyčejná smrtelnice. Křehká a vadnoucí jako skomírající plamínek.

V objetí temnoty jsem její smrt prožíval znovu a znovu. Stejně jako pocity, které mě svíraly, když mě od ní pak bohové odtrhli. Pořád dokola jsem sledoval, jak jí Shiket, bohyně spravedlnosti, s naprostou samozřejmostí probodla srdce. Jako by Mische nebyla o nic lepší než škodná, kterou je třeba zašlápnout.

Nevím, jak dlouho jsem takhle zůstal. Možná týdny, možná celé měsíce. Neustále jsem vnímal, jak mi v hrudi víří cosi neznámého, cosi božského. Mische mě před smrtí dokázala vytáhnout z toho rituálního kruhu. Její oběť v mém zájmu, aniž bych si ji jakkoli zasloužil, mě nyní dopalovala k šílenství.

Jenže spolu se mnou z kruhu jaksi vytáhla ještě něco dalšího. Jakousi část Alara, dávného předka, který se mi před mnoha a mnoha generacemi zapsal do krve. Semínko božství, které mi začínalo klíčit pod srdcem.

Ale na ničem z toho nezáleželo tolik jako na vzpomínce, jak se její tělo hroutí po zásahu Shiketina ostří. Prožíval jsem ji znovu a znovu.

Do paží se mi zarývaly řetězy. Spoutali mi kotníky, zápěstí i hrdlo. Okovy pulzující božskou září. Kdykoli jsem se něčím prohřešil, utáhli mi je. Nakonec jsem se v nich už nemohl ani pohnout a nezvládl jsem se ani podrbat na nose, kde mě příšerně šimral zbloudilý pramínek umaštěných vlasů.

Vtom se přede mnou zhmotnily dveře. Zvedl jsem hlavu, ač mé svaly bolestně protestovaly. Světlo, které z nich sršelo, mi připadalo matoucí. Navíc jsem v něm až nepříjemně ostře spatřil svou fyzickou podobu.

Zjevily se přede mnou dvě postavy v bílých tógách. Gardisté.

Tak mohutní, že to bylo jasně patrné i pod jejich rouchy, která skrývala jejich pohlaví. Vlasy měli zahalené pod kápí a na obličejích nosili masky z tepaného zlata, jednotné, bez příkras, bez nedokonalostí.

Jak se ke mně blížili, spatřil jsem v naleštěném povrchu jejich obličejových masek svůj zubožený odraz. Odlesk špinavých vyzáblých končetin přikovaných ke kusu mramoru. Připomínal jsem v tu chvíli spíš mrtvolu ležící uprostřed jednoho z mých rituálních kruhů. To pomyšlení mě najednou málem rozesmálo, ačkoli mi vlastně nepřišlo vůbec vtipné.

Tentokrát pro mě poslali dva. Musím připustit, že mi to trochu pohladilo ego.

Ze začátku mě dali na starost okřídleným stvořením, která zde, v Ysrii, fungovala jako sloužící. Ale to byli jenom lokajové, žádní válečníci. Než bohové dospěli k závěru, že mě bude třeba zajistit nějak jinak, čtyři z nich jsem zabil. Teprve potom ke mně začali posílat gardisty, jinými slovy vojáky ze Shiketiných jednotek. Kdysi bývali lidmi.

Po smrti jim však bylo dopřáno povstat v život nesmrtelný a sloužit jako stráž spravedlnosti. Nebo spíš toho, co *spravedlností* nazývá Shiket. Zůstali jen skořápkami svého někdejšího já, jež podléhaly ještě závažnějšímu rozkladu než ty nejubožejší přízraky, s nimiž jsem se kdy setkal v říši Sestupu. Tuto čest Shiket nabízela jen hrstce vyvolených bojovníků, již ji uctívali.

Údajnou čest. Mně osobně to připadalo jako velmi špatný obchod. Vzdej se své duše výměnou za nekonečný „skoro" život. Celou věčnost odváděj za bohy jejich špinavou práci, místo abys došel věčného pokoje ve smrti. Gardisté sice možná vypadali civilizovaněji než přízraky, ale ztracení byli úplně stejně.

Na druhou stranu, někteří lidé nezvládnou dojít pokoje ani ve smrti. Někteří nemají dost sil, aby v ní dokázali stanout tváří v tvář vlastní pravdě, jiní odmítají přistoupit na to, že smrt je svým způsobem jen jiný druh věčného života. Ale já ze sebe nedokázal vykřesat ani špetku pochopení pro nechápavé. Zvlášť pro ty, kteří se rozhodli sloužit *jí*.

Bohyni, která proklála Mische srdce a odhodila její tělo stranou jako nějaký odpad, ačkoli měla pořád tu drzost tvrdit, že je představitelkou *spravedlnosti*.

Nesupěl jsem vzteky. Vztekem se nechají ovládat jenom pošetilci. Dělá z nich pomalé hlupáky.

Já hořel nenávistí. Chladnou, nebezpečnou, přesně mířenou nenávistí.

Gardisté mi začali uvolňovat pouta na zápěstích. Měli na rukách zlaté rukavice, nádhernější, než jaké kdy mohla vyrobit lidská ruka. Jakmile mi uvolnili jeden z řetězů, nepříjemně mě zabolelo v rameni a ruka mi spadla podél těla jako mrtvá váha. Už dávno jsem nemusel podpírat tíhu vlastního těla. Vzápětí se mi k pasu svezla i druhá paže, ale než jsem stačil cokoli udělat, gardisté mi okovy znovu spoutali před tělem.

Pak jeden zvedl nerozpoznatelnou tvář a dotkl se řetězu. Obličej mi osvítila záře a rukama mi projela tak palčivá bolest, až jsem zasyčel skrz zaťaté zuby.

„Světlo boží," prohodil menší z gardistů syčivým hlasem, který zněl spíš jako ozvěna ozvěny a skrýval veškeré náznaky toho, kým jeho nositel kdysi dávno býval. „V žilách ti sice koluje kapička božské krve, ale tvé tělo z velké části patří stále ještě prokletému smrtelníkovi. Nezapomeň, že vůči světlu Spravedlivé zůstáváš zranitelný, upíre."

Nemám dvakrát v lásce, když se mnou někdo jedná tak blahosklonně. Přesto jsem mlčel. Měli ze mě strach. Cítil jsem ho z nich jako pot. Všichni jsme věděli, že to vím, stejně jako jsme všichni věděli, že to znamená, že jsem už zvítězil.

Sklouzl jsem očima ke svým rukám. Pod rozžhavenými okovy mi naskakovaly puchýře.

Dosud za mnou gardisty posílali jen proto, aby mě vyslechli nebo aby bohům donesli kousky mého já potřebné k jejich experimentům. Pramen vlasů, kousek kůže, ampulku krve. Tentokrát poprvé se chystali vyvést mě z cely ven. Zajímavé.

„Vyrazíme na procházku?" prohodil jsem chraplavým hlasem. Už dlouho jsem ho nepoužil.

Jeden z nich mě strčil směrem ke dveřím. „Možná se konečně rozhodli nechat tě popravit, bohovrahu."

„Já žádného boha nezavraždil."

Vyšší z nich se zasmál. Znělo to nepříjemně, jako sípání ve smrtelné křeči. „Jen zbabělec tvrdí popravčímu, že je nevinný."

„Já *netvrdím*, že jsem *nevinný*," zavrčel jsem. „Jen si odmítám neprávem připisovat cizí zásluhy. Já Atroxa nezabil. To byla Mische Iliae. To ona si zaslouží, aby se za to její jméno zapsalo do hvězd."

Gardista si odfrkl. „Hvězdy na tu tvou děvku už dávno zapomněly, padlý."

Možná to bylo tím, že jsem se ocitl v říši bohů. Nebo tím, co se mnou Mische udělala, když mě vyrvala ze spárů toho zaklínadla. Tak či tak jsem měl ze svého těla jiný pocit. Jako bych měl od úmyslu k činu tak nějak blíž.

Zareagoval jsem bleskurychle.

V jednu vteřinu mě gardisté vedli ke dveřím, vzápětí už jsem byl na druhé straně cely, zarýval jednomu z nich prsty do ramene a drtil jejich tělo o jeden z pilířů, v němž začaly vznikat prasklinky tenké jako pavučina. Pouta kolem mých zápěstí i kotníků žhnula spalujícím žárem, ale bolest jsem téměř nevnímal.

„Při světle Spravedlivé!" zasípal druhý z nich, „Bílý Pantheon ti přikazuje se vzdát!"

Ve vypouklé masce toho, jehož jsem drtil, jsem viděl zkreslený obraz své tváře. Pleť bledá, jizvy děsivě naběhlé, oči propadlé. Z toho levého, inkoustově černého, se mi rozlévaly stíny.

Strčil jsem mu ruku pod pláty zbroje do míst, kde měl mít krk, ale nenahmatal jsem žádnou kůži, jenom plech. Jejich smrtelné já už jim bylo tolik, tolik vzdálené. Taky že udělali, co mohli, aby se z něj mermomocí co nejvíc vysvlékli.

„Kde se v tobě bere ta drzost tvrdit, že víš, co si pamatují hvězdy?" vyprskl jsem. „Zrovna *ty*, stvoření, které zaprodalo holou duši, jen aby zapomnělo, kým kdysi bývalo."

„Pusť mě!" zasyčel. Druhý z dvojice vzápětí trhl mými pouty. „Nemůžeš zabít gardistu Bílého Pantheonu!"

Ta jiskřička strachu, kterou jsem v nich cítil už na začátku, nyní plápolala o to jasněji.

Ne. Žádný smrtelník by gardistu doopravdy zabít nemohl. Ale co já?

To jsem nevěděl ani já ani oni. Pod maskou skrývali, že vlastně jen vsadili na štěstí.

„Zabít tě," odfrkl jsem si. „Pokud si myslíš, že smrt je to nejhorší, čeho se z mých rukou můžeš dočkat, jsi hlupák."

To už mi ale ten druhý přehodil žhnoucí řetěz kolem krku a trhl se mnou. Tahle bolest už byla příliš i na mě. Pustil jsem jeho partnera a couvl.

Napadený si zvedl ruku k hrdlu a vrávoravě se opřel o sloup.

„Tvůj druh se nechá tak snadno vyprovokovat. Rozdráždí tě tak levné narážky. Tak *hni sebou*."

S tím se mnou brutálně cukli a já se dal do kroku.

Děvka, řekli o ní. Tak nesofistikovaná, bezduchá urážka. A oni myslí, že mě vyprovokovalo *tohle*?

Děvka je jedna věc. Ovšem tvrdit, že žena, která skutečně změnila bohy určený směr světa, která zachránila bezpočet životů a spasila bezpočet duší, byla jednoduše *zapomenuta*…

To nikdy. Mische Iliae vyryje své jméno do samotných kostí času. Vím to, protože ho do nich vlastnoručně zapíšu vlastní krví, bude-li třeba.

Mische s tímhle světem ještě neskoncovala. Jen pošetilci si myslí, že smrtí vše končí. Pro ni rozhodně ne.

Držel jsem nicméně jazyk za zuby a kráčel dál.

Kapitola 3

Asar

Svět bohů jako by byl nedozírný. Prý dokonce ani božské bytosti ho za svůj věčný život nedokážou probádat úplně celý. Nicméně když se řekne svět bohů na zemi, lidem na mysli zpravidla vytane Ysria, sídlo Bílého Pantheonu. Dějiny píší vítězové, a tak jakmile bohové upevnili svou vládu a vybudovali svůj velkolepý ráj, rozmazali jeho podobu po tapisériích, obrazech i knihách svých vyznavačů. Ve světě smrtelníků se jeho podoba měnila podle místní reality. V suchem sužovaných pouštích zobrazují Ysrii jako zelenou oázu. V oblastech zamrzlé tundry jako sluncem zalitou louku. V nehostinných vysokohorských oblastech jako zvlněná zelená pole, po nichž se prohání lovná stáda jelenů a na nichž se daří ovocným stromům, které slibují slastnou úrodu. A izolovaní ostrované si ji představují jako flotilu přivážející do jejich končin všechny typy krajin – jezera, lesy i pláně.

V Obitraes, kde bohové Bílého Pantheonu nejsou vnímáni jako spasitelé, nýbrž jako mučitelé, bývá Ysria zobrazována jako krásné vězení.

Což mi zatím připadalo nejvýstižnější.

Kolem mě se rozkládal svět ze zlata – nekonečná pole lesknoucí se trávy, květiny zářící jako diamanty, honosné chrámy z drahokamy osázeného skla zalité oslnivou září.

Prázdná obloha tak bílá, že mě to oslepovalo. Sem tam jsem v krajině však zahlédl i stíny a v nich záblesky světa smrtelníků. Když mě gardisté táhli dolů po mramorových schodech, v šeru pod jedním z útesů jsem spatřil prchavý obraz nějakého rušného lidského města.

Všude se skvěla bezchybná dokonalost, která přesto působila tak uměle. V hlíně se neskrývali červi, ve skalách nepobíhaly myši, po oslnivém nebi neplul ani mráček. Každá květina, kolem níž jsem prošel, rostla přísně rovně, vzhlížela k obloze a měla stejný počet okvětních lístků stejného odstínu modré orientujících se týmž směrem. Výsledek budil nepřirozený dojem. Jako by bohové ve světě smrtelníků spatřovali určitou krásu, ale nedokázali si připustit, že to, co ji činí pozoruhodnou, jsou právě drobné nuance a nepřesnosti.

Dovlekli mě na rozlehlé kruhové nádvoří rozkládající se ve stínu paláce bohů Bílého Pantheonu. Na nejvyšší věži stále ještě nesl pečeť slunce, ačkoli i po jejím povrchu se táhly zubaté praskliny připomínající zoufalé, zpřelámané prsty.

Zvedl jsem hlavu k zářivé obloze. S něčím tak jasným jsem se dosud setkal jen zřídka. I já však hned poznal, že to není jas slunce. Protože působil úplně jinak, než jak mi ho Mische popisovala.

Je to hřejivé a uklidňující. Nový úsvit ti dává pocit, že budoucnost může být lepší než přítomnost.

Při vzpomínce na její slova mi na mysli vytanul i její úsměv, zářící jako druhá šance.

Kdepak. Tahle záře chutnala spíš jako klamné potěšení a hrot nože, který vám míří přímo mezi lopatky. Jako pečlivě vykonstruovaná lež.

Uprostřed nádvoří jsem spatřil inkoustově černou díru, která s okolní všudypřítomnou zářivou krásou vůbec neladila. Jako by se v ní přelévaly varem bublající stíny,

jejichž kapičky prskaly i do okolí a nechávaly po sobě na mramorové dlažbě spálené skvrny. Něco na nich bylo jednoznačně *špatně*. Taky že to z nich sálalo jako jedovaté zplodiny.

Kolem nich stáli bohové Bílého Pantheonu.

Když se mi kdysi prvně zjevila Nyaxia, pohled na ni mi doslova vyrazil dech. Celé mé tělo se k ní začalo upínat, jako by promlouvala i k mé krvi. Byla nádherná a strašlivá zároveň, a ačkoli jsem tomu odolával, každičký zvířecí instinkt mého já toužil se pro ni na místě rozpárat.

A to mluvím o přítomnosti jedné jediné bohyně.

Nyní jsem stanul v přítomnosti jedenácti bohů.

Nejblíže ke mně stál Vitarus, bůh sklizně. Jeho zlaté vlasy mi připadaly trochu pohaslejší, než když jsem ho viděl posledně. Ix, bohyně sexu a plodnosti, pro Atroxa stále ještě ronila tiché slzy. Serena, bohyně vědy a techniky. Její měděné tělo se jen lesklo. Ijakai, bohyně zvěře s dlouhýma liščíma ušima a houfem všemožných tvorů u nohou.

Když mě gardisté vedli po točitém schodišti dolů, přestali spolu bohové rozmlouvat a všichni na mě upřeli zrak. Pozorovali mě s tak zvědavým zaujetím jako mrchožraví ptáci mršinu.

Ani jeden z nich nepůsobil klidně. Spíš z nich čišela taková úzkost a nejistota, že vířila okolní vzduch i prach. Vtom nebesa rozsekl rozeklaný duhový blesk, na pláních pod nimi zaduly poryvy nesourodých větrů a vzduch se zachvěl žárem i mrazem.

Kdysi dávno, ještě než jsem byl odsouzen do vyhnanství, jsem dostal rozkaz srovnat se zemí jeden ostrov ležící u břehů území Domu stínu. Jeho obyvatelé se mého otce něčím dotkli. Vojákům jsem nařídil spálit jejich lodě a sám jsem po obvodu celého ostrova založil několik magicky doutnajících, pomalu postupujících požárů. A zatímco

ostrované se soustředili na frontální útok na svůj přístav, stihl jsem ještě otrávit zvířata, která jim na ostrově byla posledním zdrojem krve. Než dohořely plameny, které jejich město sžíraly několik týdnů, než definitivně lehlo popelem, většina přeživších upírů podlehla svému hladu.

Stran toho, co jsem udělal jim, jsem necítil žádnou vinu. Být na mém místě oni, neváhali by mi provést něco daleko horšího, a navíc by si to daleko víc vychutnali. Co mě však pronásledovalo, bylo zoufalé vytí těch otrávených vlků. Ti si totiž uvědomili svůj nevyhnutelný konec daleko dřív než upíři. I jejich paniku jsem cítil na rukou ještě dlouho po tom, co jsem ze sebe smyl i poslední zbytky kouře.

Když mě nyní vedli dolů k černé díře, jako bych ji pocítil znovu. Tutéž zoufalou paniku, která vás ovládne, když se ocitnete v pasti.

Na samém kraji propasti mě gardisté srazili na zem na kolena. Zadíval jsem se do jejích hlubin. Při pohledu zblízka jsem si uvědomil, že se v ní nepřevaluje jenom nekonečná temnota, ale i pohoří, moře a obrysy měst plující v ní. A také střípky zlata vznášející se v chomáčcích oblaků mezi tím vším.

Hleděl jsem oknem do světa smrtelníků.

Změnil se k nepoznání, byl zalitý věčnou tmou a posetý střípky, které dřív tvořily slunce.

Spatřil jsem zvadlé obilí i stinné nebe. Jinovatku na polích, ledové kry na řekách. A spadané listí ženoucí se ve větru po vyprahlé zemi milionu luk v milionu krajích. Srdce se mi sevřelo hořkou pýchou.

Změnila jsi svět, Iliae, napadlo mě. *Nahnala jsi smrtelnou hrůzu samotným bohům.*

Vitarus mě probodl opovržlivým pohledem. Takhle zblízka jsem si všiml, že jedna z jeho paží – ta, která představuje život – sesychá a hnědne. Když na mě ukázal, suché listí na ní se rozpadlo na prach.

„Nepotřebujeme pomoc od tohohle červa. Já slunce dokážu zvednout sám. Pokud mi to dovolíte znovu zkusit, znovu si nasadit korunu…“

„Jestli se to může komukoli z nás podařit, budu to já!“ přerušil ho dunivým hlasem urostlý muž s dlouhými vlasy, z nichž kapala voda, a jemuž se kolem rukou vlnila mlha. Zarux. Bůh nebes a moří. „Nebesa jsou *mojí* doménou.“

„Možná kdybychom si přáli, aby je zahalila mořská mlha,“ odfrkl si Vitarus.

Zaruxovi mezi prsty vyšlehly jiskřičky blesků. „Tvá schopnost dávat růst zeleni se ukázala být k ničemu.“

„Vždyť jsem to *já*, kdo udržuje tvoje akolyty při životě!“ osopil se na něj Vitarus. „Nepodceňuj sílu, která mi dává moc ponoukat semínka k růstu i pod nebem bez slunce. Mám je nechat všechny zhynout hladem? Ale prosím, jen do toho, zkus to klidně znovu, ať můžeme být svědky toho, že tvůj patnáctý pokus bude nějaký zázrakem úspěšný.“

„Mlčte,“ sykla na ně Ix a spočinula modrým pohledem svých laních očí na mně. Vypadala jako překrásná smrtelnice, plné křivky smyslně zahalené do tenoučkého bílého roucha, jež se mírně vznášelo v lehkém vánku. Na kulatých růžolících tvářích se jí červenal lesk smrtelnosti a její veliké oči v sobě skrývaly posvátný žár nového života. Rty a ruce však měla temně rudé od nekonečných staletí porodních bolestí. „Zapomínáte se, bratři.“

„Vskutku.“

Shiketin hlas mě zahalil jako závan pomstychtivého mrazu.

Když jsem se ohlédl, spatřil jsem, jak vystoupila z mlhy na druhé straně jámy. Její zlatá zbroj v okolní šedi doslova zářila, tak nádherná, až to bralo dech. Taky že ji pro ni před dávnými věky ukovala Serena. Po kovových obrysech jejích svalů se táhla vítězná pole s vyobrazením postav

svádějících ustavičný boj v oslavě minulých, současných i budoucích střetů. Na hlavě se jí skvěla hladká helmice, která vypadala stejně jako horní polovina masek gardistů. Zakrývala jí čelo i oči a odhalovala jen ostře řezané lícní kosti, přísně stažené rty a špičku orlího nosu.

Ačkoli byly její zbroj i helmice nádherné, ve srovnání s její největší pýchou i tak jen bledly. Nejvýraznějším atributem bohyně Shiket bylo šest dlouhých mečů, které jí trčely ze zad jako křídla smrti. Meče nedozírné krásy představující každý jinou podobu spravedlnosti. Legenda praví, že Shiket občas některý svěřuje svým smrtelným následovníkům. Mívá to údajně jen jediný, nicméně významný háček. Vždy s tou podmínkou, že jím jednoho dne sami zhynou.

Ihned jsem očima zabloudil k horní čepeli vlevo, která jí trčela těsně nad ramenem. Šlo o masivní bílý obouruční meč, jenž zářil nadpřirozeným světlem.

Čepel odplaty. Ostří, jež představuje spravedlivý trest spravedlivou smrtí.

Ostří, které se odpornou hříčkou osudu stalo osudným Mische.

„Tím, že se budeme štěkat mezi sebou, ničeho nedosáhneme, bratříčci," přitakala Shiket. „Musíme se soustředit na úkol ležící před námi."

Ač na sobě měla zbroj těžkooděnců, nohy ji donesly až ke mně zcela neslyšně.

„Povstaň," rozkázala mi.

Poslechl jsem. Nedokázal jsem od ní odtrhnout oči. Cítil jsem, jak mi z levého oka bezděky vyhřezly stíny, ačkoli jinak jsem si udržoval přísně nezúčastněný výraz.

Ten výbuch dýmu jí však neunikl.

Pobaveně se zasmála. „Netřeba skrývat vnitřní pocity, zajatče. Nikterak mne nepřekvapuje, že padlý syn Nyaxii bude tolik opovrhovat světlem spravedlnosti."

Někteří bohové mě přišli navštívit k mojí cele. Vitarus, Ix i Serena. Mnozí z těch, kteří na Alarově zradě a smrti nesli největší podíl. Měli ze mě strach. Přesněji řečeno měli strach z *něho*, z toho, co po něm ve mně mohlo zůstat.

Shiket mezi ně nepatřila. Ani ze mě neměla strach.

Nevadí. Lepší, když vás někdo podceňuje.

„Ruce ke kruhu," poručila mi.

Ani jsem se nehnul.

V očích se jí mihl stín pobouření. „Uposlechni rozkaz, zajatče!"

Její hlas se otřásal božskou mocí. Všechny mé svaly smrtelníka toužily ho uposlechnout. Přesto jsem však dál stál jako socha.

Vitarus se zasmál. „Upíre hloupá."

Sereně zatikalo v mechanickém oku. *Tik, tak, tik, tak*. „Není hloupý. Spíš tvrdohlavý jako jeho předek."

Serena si mě prohlížela se zdaleka největším zájmem. Ani se nesnažila to skrývat. Snad že je bohyní vědy, a ať už se ze mě stalo cokoli, vzpíralo se to všem známým zákonům logiky.

„Všichni víme, kam ona tvrdohlavost dostala Alara," zavrčela Shiket, popadla mě za týl a strhla mě silou k zemi. *„Na kolena."*

Vymrštil jsem ruce vpřed a vzepřel se o lem průrvy těsně předtím, než jsem se čelem praštil o mramor.

Nezareagovat navenek na záplavu energie, která se mi ihned vlila do žil, mě stálo veškeré zbylé síly.

Celý život jsem zasvětil studiu temných, méně ušlechtilých podob magie. Naučil jsem se ovládat samu smrt. A přesto… všechno, s čím jsem se setkal doposud, byl pouhý plamen svíčky. Nyní mě pohltil zuřivý požár.

Najednou jsem se cítil propojený s nebem, mořem i zemí. Vnímal jsem všechny hranice mezi světy smrtelníků a nesmrtelných, mezi podsvětím, říší lidí i říší upírů. Zakusil

jsem smrt bezpočtu duší najednou táhnoucí se dějinami od počátku časů až donekonečna. Pocítil jsem známý hnilobný pach Morthrynu a chodeb říše Sestupu i mučivou agonii sužující trpící strážce i tíhu nekonečně ztracených duší.

A na zlomek vteřiny jsem ucítil i ji.

I *ji*.

Daleko, pohřbenou pod neúprosným náporem dalších vjemů.

Mische bych však poznal kdekoli. Podobu její duše jsem si vryl do paměti. A otisk jejích posledních chvil jako nikdy nevadnoucí okvětní lístky růže do srdce.

Rozrušilo mě to a zmátlo. Svezl jsem se po mramorové zídce k zemi. Stíny vířící v propastné díře se rozdmýchaly, vyprskly přes okraj a jejich kapičky mi spálily tváře.

Matně mi došlo, že před jámou poklekli i ostatní bohové. S tím, jak jeden po druhém přikládali ke kruhu ruce stejně jako já, mě zaplavovala čím dál větší moc. Jejich paže připomínaly paprsky loukoťového kola, které se otáčelo pořád rychleji a rychleji. Tak rychle, až se střípky slunce uvnitř rozechvěly.

Aniž bych s tím souhlasil, snažili se využít mou moc a složit zbylé fragmenty slunce zpět dohromady. Mé smrtelné upíří tělo řvalo nesnesitelnou bolestí, ale přesto se nedokázalo pustit. Sledoval jsem, jak se kousíčky slunce stahují zpět k sobě. Propast rozzářilo oslnivé spalující světlo, které mi sežehlo nos i tváře.

Ale veškerá nahromaděná magie se bohům začala brzy vymykat.

„Nepouštějte se!“ vyhrkl někdo do rostoucího zmatku. Bylo však příliš pozdě. Povrch tekutých stínů se nebezpečně zpěnil a vybuchl a já to odnesl sprškou vařících kapiček a jako břitva ostrých střepin.

Když jsem opět otevřel oči, znovu jsem zíral do bílé prázdnoty oblohy říše bohů a opíral se zády o čerstvě rozpraskanou zídku.

„K ničemu!“ zaduněl jakýsi hluboký hlas. „Je k ničemu!“ zařval Kajmar, bůh divadla a iluzí, a vztekle na mě ukázal prstem. „Pojďme se ho zbavit a navrátit veškeré střípky moci, které ukradl, éteru. Pak se nám možná podaří…“

„Slunce se nám pozvednout nepodaří, Kajmare.“

Její hlas, věčný a odvěký, jako by zastavil sypání zrnek času i mezi bohy. Hlas Acaeji, bohyně osudu a magie. Zadívala se na mě svýma velkýma mléčnýma očima. Ze zad jí vybíhala šestice majestátních křídel, z nichž každé dávalo nahlédnout do odlišného osudu. Nyní všechna zrcadlila různé záblesky světa ponořeného do temnot.

„Říkám vám to pořád dokola. Musíme se smířit s tím, co nám osud přinesl.“

Shiket zacukalo ve tváři. Podivně smrtelný tik. Nedržet se pořád zuby nehty přítomnosti Mische, možná by mě to i pobavilo.

„Pohleďte, co se děje, zatímco se mezi sebou sváříte. Lidé trpí. Spravedlnost je opomíjena,“ vyhrkla Shiket a ukázala dolů do jámy, jejíž hladina se opět rozvířila a vlnky začaly zrcadlit jiné sotva rozpoznatelné černé obrysy. Chvíli trvalo, než jsem je identifikoval. Obitraes. Zubaté vrcholky kopců Domu stínu, zvlněné duny Domu noci i zamrzlá pohoří Domu krve. Naskytl se mi na ně vzdálený, zastřený pohled. Bohové Bílého Pantheonu toho z říše bohyně Nyaxii mnoho neviděli.

„Nyaxia se hodlá chopit příležitosti, kterou jí tato věčná noc poskytla,“ zasyčela Shiket. „Teď není čas na vzájemné půtky. Zvlášť když mezi sebou máme jedno z jejích dětí,“ dodala a probodla mě pohledem. „Začněme tím, že vykonáme ten nejzaslouženější trest.“

„Nesmíte ho zabít, Shiket,“ varovala ji Acaeja.

Shiket zkřivila tvář vzteky.

„Proč ne? K čemu nám je? Dokonce ani Nyaxia ho nechtěla."

„Nyaxia se nechá ovládat svými emocemi. Kdyby přemýšlela strategicky, jistě by si ho ponechala. Navíc ještě není pozdě, aby změnila názor."

„O důvod víc se ho zbavit. Pokud vůbec kdy nastal čas postavit se za to, co je správné, nezdá se ti, že právě teď?"

Správné.

Ušklíbl jsem se. Jen koutkem rtů, sotva znatelně, ale jí to přesto neuniklo.

„Spravedlnost ti přijde k smíchu. To je od jednoho z padlých typické."

„K smíchu mi přijde spíš to, jak můžou být bytosti vládnoucí až tak nezměrnou mocí jako vy až tak hloupé," odtušil jsem.

Shiket se napřímila do své více než úctyhodné plné výše a její helmice se zaleskla stejně jako šestice mečů vyčnívajících z jejích zad. I nyní, bez ohledu na to, jak moc jsem ji nenáviděl, mi nezbývalo než připustit, že vypadá každým coulem tak, jak ji legendy popisují.

Skoro mě mrzelo, že jsem si troufl promluvit.

Skoro.

Odpor z ní sálal jako kouř z pohřební hranice. Nesnášela mě a neobtěžovala se to skrývat.

Na Mische se nicméně dívala úplně jinak. Já se svou kapičkou božské krve v žilách, korunou a matoucím původem jsem byl hoden aspoň jejího opovržení. Naopak Mische pro ni neměla ani ten nejmenší význam.

Čímž si vysloužila nenávist ode mě. Tak planoucí, že se vyrovnala nenávisti bohyně.

„Žádný smrtelník takhle s žádnou bohyní mluvit nebude!" obořila se na mě. „A pokud si to dovolí, neobejde se to bez trestu!"

Ale to už jsem se po ní vrhal.

Ačkoli kolem nečíhaly žádné stíny, má magie byla mocnější než kdy jindy. Vnímal jsem, jak ke mně temnota promlouvá, jako by ke mně vzpínala úponky až z hlubin samotného podsvětí.

Shiket na mě byla samozřejmě připravená a už svírala v rukách Čepel odplaty. Střetli jsme se ve výbuchu světla a temnoty. Nesnažila se mě zabít. Kdyby ano, byl bych už mrtvý. Přesto jsem jí byl důstojným soupeřem. Vlil jsem do svého útoku veškerou nově nabytou moc. Zatímco jsem se vyhýbal jejímu úderu, sevřel jsem v dlani tvrdý kus kamene. A když se pak rozmáchla k dalšímu úderu, ovládl jsem její mysl a stočil se. Podařilo se mi zasáhnout ji kamenem přímo do tváře.

Na chvíli jsem zakusil její překvapení. Jen na okamžik, než se vzpamatovala a udeřila mě plochou stranou meče takovou silou, že jsem odletěl zpět k okrajům průrvy. Zavadil jsem prsty o povrch zvlněných stínů, které mi odplatily spalující bolestí. Div jsem se nezřítil dolů celý.

S velkou námahou jsem zvedl hlavu a věnoval jí hořký úsměv. V koutku úst jsem cítil krev. Ostatní bohové nás trochu pobaveně sledovali. Podobné rvačky pro ně byly pouhým povyražením. Bohům v konečném důsledku nezáleží vlastně vůbec na ničem.

Opřel jsem se o zídku, abych nemusel dávat najevo nejistotu, zda se zvládnu udržet na nohou.

„Proč přestat v nejlepším?“ zavrčel jsem.

Myslel jsem to napůl jako zlomyslné rýpnutí a napůl vážně. *Pošli mě na onen svět. Pošli mě domů. Pošli mě za ní.*

Zdálo se, že Shiket je víc než připravena mi vyhovět.

„V žilách mu proudí Alarova krev,“ ozval se za mnou Acaejin hlas. Nekřičela. A přesto její slova zastavila Shiket v pohybu. A ačkoli to mistrně skrývala, přece jsem si všiml její nejistoty.

Nebyl jsem žádným důležitým bohem. Na mě se zákon zapovídající zabití důležitého božstva jiným bohem vskutku vztahovat *neměl*.

Jenže oni netušili, co jsem vlastně zač, o nic víc než já sám.

Shiket ohrnula ret. „Což ho činí stejně arogantním jako jeho předka."

S tím se rozmáchla paží po nejblíž stojícím gardistovi, a než jsem to vůbec stačil pořádně zaregistrovat, ozvalo se vlhké křupnutí a chroptivý výkřik a najednou držela jeho hlavu v dlaních.

Z hlavy na mě vytryskla stříbrná krev.

Nedá se říct, že by gardisté byli živí, nicméně nějaké ty zbytky smrtelnosti jim přece jen zůstaly. Jejich krev sice vypadala jako roztavená ocel, ale lidský pach se udržel i pod vykrystalizovanou hnilobou.

Po celou dobu zajetí jsem ještě nepocítil hlad. Ovšem při pohledu na krev jsem se najednou cítil naprosto vyhladovělý, neovládl se a trhl sebou kupředu. Jen tak tak jsem se opanoval a nezačal kalužkrve na zemi vylizovat.

Shiketin smích mi omotal smyčku kolem krku.

„Podívejte na něj. Je pouhým otrokem nízkých pudů. Jako všichni Nyaxiini padlí," sykla a odkopla gardistovo tělo stranou. Nedokázal jsem se nezadívat na každičkou šmouhu krve, která po něm na zemi zůstala. „Není k ničemu. Odveďte ho."

Gardisté, jimiž nečekaná smrt jejich druha zjevně nikterak neotřásla, mě popadli za paže a zvedli mě na nohy. Začal jsem prskat a vrčet a vzpírat se jim na každém kroku.

Teprve v temnotě své cely jsem se k *tomu* vůbec odvážil obrátit pozornost. Ke klíči ke svobodě, který jsem ukradl pod rouškou svého představení. Setkalo se s takovým úspěchem, protože přesně takové jednání ode mě čekali. Tak jsem se choval jako zvíře.

Když jsem pod košilí přímo u srdce ucítil pravidelný pulz, pousmál jsem se.

Tajně ukořistěný střípek slunce tvrdošíjně plál jako nehynoucí zášť.

Netrvalo dlouho a bohové se skutečně rozhodli nechat mě zabít.

Když říkám dlouho, myslím tím jejich měřítkem. Já si bytostně uvědomoval každou vteřinu. Ve střepině, která mě pálila do kůže, se skrývala moc samotného slunce. Ten největší protiklad celého mého já. Cítil jsem, jak mi propaluje jednu vrstvu kůže za druhou a pak začíná rozežírat maso.

Uvědomoval jsem si nicméně, že mě jistě sledují. Tak jsem sebou neškubal a ani jsem necekl. Právě jsem jim – bohům i gardistům – ukázal, jak snadno se nechám porazit. Připomněl jsem jim, že nejsem nic víc než poskvrněný smrtelník.

Výborně. Jen ať si tomu dál věří.

Nakonec si pro mě přišli. Tentokrát poslali tři gardisty, nicméně tihle už byli méně ostražití než předchozí dvojice. Moje představení muselo zabrat.

Nebyl jsem si jistý, kam se chystají mě odvést, ale vlastně na tom nezáleželo. Jakmile se natáhli po mých okovech, zaútočil jsem.

Nejdřív jsem vyřídil toho nejmenšího. Magie mi naplnila plíce jako kouř pythory, který s takovou oblibou vdechují závislí. Vlastně pro mě nikdy nebyla složitá. Ani tehdy, kdy vše ostatní ano. Odjakživa jsem jí rozuměl daleko líp než dvorským pletichám, politice či bezdůvodné upíří krutosti. Nyní však má moc posílila natolik, že by mě to možná vyděsilo, kdyby to nebyl tak slastný pocit.

Prvního gardistu jsem odhodil vlnou temnoty na druhou stranu cely, kde se jeho kovové tělo svezlo dolů po jednom ze sloupů. Vzápětí jsem za sebou ucítil úmysl dalšího z nich bezprostředně zaútočit, ale než se stačil pohnout, otočil jsem se a zvedl ze země meč, který první gardista upustil.

Když jsem se následné ráně vyhnul a voják místo mě trefil mečem zeď, ozvala se řinčivá rána. Vzápětí jsem ho udusil další vlnou temnoty. Ještě než zemřel, stačil zaklít nějakým lidským jazykem. Ne že bych mu rozuměl, ale div mě to nerozesmálo. Ačkoli Shiket jistě udělala vše, aby své válečníky oddělila od jejich někdejšího já, stačilo aby se dostali do nečekané situace a z úst jim stejně vypadly tisíc let zapomenuté nadávky.

Nečekal jsem, až se vzpamatují. Vystřelil jsem dveřmi ven do dokonalé bílé mramorové chodby, kde jsem div nevrazil do mohutného ozbrojeného těla.

Těsně za dveřmi čekal poslední gardista se zlatým mečem v ruce. „Tady tvoje vzpoura končí," prohlásil.

V jeho meči pulzovalo světlo boží, které mi spalovalo odhalené části kůže dokonce i na dálku. Slyšel jsem, jak se za mnou dva poražení gardisté sbírají ze země. Věděl jsem, že za vteřinu už bude pozdě a jediná šance na útěk mi definitivně proteče mezi prsty.

Dlouze jsem vydechl skrz zaťaté zuby, sáhl si rukou na prsa a vzápětí obě ruce zvedl na znamení, že se vzdávám.

„Nemůžete se mi divit, že jsem to zkusil," zafuněl jsem.

Když jsem natáhl paže před sebe, abych se nechal spoutat, zachytil jsem, jak se gardistova mysl zachvěla uspokojením.

Jakmile se ke mně však dostatečně přiblížil, zaútočil jsem a podřízl mu hrdlo střípkem slunce, který jsem až do téhle nejvhodnější chvíle držel v tajnosti.

Gardista dutě vykřikl, protože slunce ihned roztavilo jeho zbroj i cokoli, co se skrývalo pod ní. Do tváře mi vytryskla stříbrná krev a gardista klesl na kolena.

Rychle jsem mu střep ze zvláštně prázdného hrdla vytrhl, odstrčil jeho tělo do vedlejší chodby, zahalil se do pláště temnoty a dal se na útěk.

Ačkoli jsem se v žaláři, v němž mě drželi, snažil nějak zorientovat, moc platné mi to nebylo. Připadal mi ještě složitější než Morthryn. Přísahal bych, že od té doby, co jsem jím kráčel posledně, se chodby přeskládaly. Jakmile jsem vyběhl branou, kterou gardisté nechali otevřenou, otevřely se přede mnou tři možné cesty. Nevzpomínám si, že by tam byly tři, když mě tudy vedli posledně, jenže na žádné váhání nebyl čas. Tak jsem se rozběhl doleva, pak zahnul doprava, potom to vzal prostřední chodbou a následně jednou, která jako by se stáčela zpátky a vedla mě tam, kde jsem začal. Zdáli jsem slyšel shon. Bílé nebe nade mnou nečekaně rozčísl blesk. Museli objevit spoušť, kterou jsem po sobě zanechal. Rychleji, než jsem doufal. Ale při troše štěstí se nechají zmást umístěním těla toho třetího gardisty a vydají se mě hledat špatným směrem.

Ale bude to stačit ke zmatení bohů?

Ačkoli jsem nad tím, co budu dělat bezprostředně po útoku, uvažoval opravdu dlouho, pravdou je, že jsem toho o Ysrii věděl příliš málo, než abych mohl mít cokoli blízkého skutečnému plánu. Věděl jsem jen tolik, že někde v říši bohů musí být chodba vedoucí do podsvětí, i když bude možná dávno zapomenutá. Doufal jsem, že pokud se mi podaří vymotat se ze žaláře, dokážu se snad nechat vést tím slabounkým poutem, které mi u jámy plné stínů zase zatahalo za srdce. Že se mi…

„Asare!“

Zastavil jsem tak zprudka, že jsem div nenarazil do rohu.

Ten hlas.

Hlas *Mische*.

Nepochybně.

Vše ostatní jako by se mi z hlavy rázem vykouřilo.

Otočil jsem se. Vstříc dlouhé prázdné chodbě, v níž panovalo hrobové ticho.

„Asare! Kde jsi?“ Z jejího hlasu čišel strach. Rozbušilo se mi srdce.

Jistě je to jen nějaký trik. Past.

Přesně tak bych to udělal já.

Ale Mische zabila jednoho z bohů. Ostatní z Bílého Pantheonu nad ní sice zlomili hůl, ale co když si to třeba zpětně rozmysleli a nějak ji dovlekli až sem, aby ji podrobili delšímu trestu? Dotkl jsem se prsou. Ozvěny kotvy, jež nás kdysi propojovala. Přísahal bych, že jsem pořád ještě chvílemi cítil její přítomnost.

Mohla by to být ona. Ačkoli naděje byla pramalá. Vážně pramalá.

Bláznivá. Naivní. To všechno jsem moc dobře věděl. Stejně jako to, že by mě to stejně nikdy neodradilo.

Zahnul jsem za roh, potom za další a následoval její hlas. Nakonec jsem se ocitl u otevřené brány před jakýmsi úzkým schodištěm.

Dole pod ním ležel břeh ze slonovinového písku, který olizovaly zlaté vlnky. V nich klečela zbitá a popálená Mische.

Vypadala přesně tak, jak jsem si ji pamatoval z chvíle, kdy mě od ní odtrhli. Na kůži nánosy popela, který skrýval mokvající popáleniny od Atroxova světla. Karamelové vlnité vlasy slepené krví jí visely přes oči. Ale ty oči. Její oči.

Dokonce i ve chvíli, kdy zemřela, vypadaly přesně tak, jak jsem si představoval slunce.

Nyní se v nich leskly slzy. Stáhla rty do rozechvělého úsměvu. „Proč pláčeš?“

Milion nevyřčených slov plných obdivu, omluv i lásky. Ta všechna mi sevřela srdce, aniž by se kterémukoli z nich podařilo prodrat se ven.

Neměli jsme čas.

Rozletěl jsem se po schodech dolů. Jakmile jsem však vkročil do zlaté vody, Mische začala padat, jako by se pod námi písek protrhl.

„Asare," zvedla ke mně prosebně ruku. Pokusil jsem se ji zachytit, ale marně.

Sám jsem se začal propadat.

Kapitola 4

Asar

„Je mrtvý. Tys ho zabila."

„Nezabila. Vždyť je to bůh."

„Není. Je to jen smrtelník, který ukradl trochu moci mrtvole. V podstatě obyčejný vykradač hrobů."

„Slyšela jsem, že jeho druh se v podobných morbiditách vyžívá."

Hlasy splývaly. Jeden, zvědavý a jemný, patřil nějaké ženě. Druhý, drsnější, ač melodický, staršímu muži. A další, z něhož čišel sarkasmus, bych připsal mladšímu muži.

„Ticho," ozvala se žena. „Přichází k sobě."

Opět jsem byl spoutaný, ačkoli jsem hned poznal, že tentokrát nejde o okovy s božskou mocí. Zvedl jsem hlavu a rozbolelo mě celé tělo. V levém kotníku mi pulzovala nepříjemná bolest, a jakmile jsem se pohnul, dost nezdravě mi zapraskalo v rameni.

Pokud ten pád ublížil mně, co asi musel způsobit Mische, která beztak stála na prahu smrti?

Ocitl jsem se v jakési malé místnosti, která se vůbec nepodobala ysrijskému vězení. Připomínala spíš pokoj lidského statkáře. Kamenné zdi, hliněná podlaha, skromný dřevěný nábytek, oheň v krbu. V oknech jsem viděl jen husté šedé mraky. Dveře nikde.

Přede mnou stály tři postavy a civěly na mě jako na unikátní kuriozitu. Mladá žena s velikýma tmavýma očima, pihovatou pletí a měděnými vlasy. Místo jedné tváře měla bronzový plát. Zvláštní. Že by nějaká protéza? Vedle ní stál postarší muž s prošedivělými tmavými vlasy uhlazenými těsně k hlavě. A vedle něj ještě jeden mladší. Vysoký, štíhlý, s bronzovou pletí a ostře řezanými rysy. Ten měl oči úplně černé – žádná zornička, žádná duhovka. A vedle něj seděl bílý vlk.

Jinak tam už nikdo nebyl. Mische nikde.

„Kde je?“

Můj hlas zněl až směšně zesláble.

Žena střelila po starším z mužů tázavým pohledem.

„Asare,“ zaslechl jsem najednou opět Mischin hlas. Zamrkal jsem a opět jsem ji spatřil. Klečela na zemi, zakrvácená a popálená. „Proč pláčeš?“

Když jsem zamrkal znovu, stála přede mnou živá a zdravá, oblečená stejně, jako když jsme spolu putovali říší Sestupu, s širokým úsměvem na tváři. *„Co rád děláš ve volném čase?“*

Pak jsem zamrkal znovu a spatřil jsem ji ve zlatých hedvábných šatech. Natahovala ke mně ruku, přičemž se kousala do spodního rtu, aniž by měla sebemenší tušení, že pohled na to mi nedal od první chvíle spát. *„Zatanči si se mnou.“*

Vzpomínky. Všechno to byly vzpomínky.

Ihned jsem dveře do své mysli pevně zabouchl a v duchu se proklel.

Gideon by se za mě styděl, že jsem nepoznal, o co se jedná. Ale necítil jsem, že by mi někdo pronikl do hlavy. Možná jsem zoufale chtěl věřit tomu, co vidím. Dobře vím, jak neodolatelná umí tahle touha být. Ani bych nespočítal, kolikrát jsem sám proti svým cílům využil jejich vzpomínky. Přesto jsem pochopil, že tohle je práce někoho velmi

zkušeného, a navíc se velmi liší od stínorozené magie. Dokonce i když jsem po stopách cizí přítomnosti ve své mysli aktivně pátral, nedokázal jsem odhalit téměř ani jednu jedinou.

„Je mi to líto," pravil ten starší muž, ačkoli to neznělo zrovna upřímně. „Ale nedivím se ti. Je to opravdu krasavice."

Majetnickou poznámku, která mi vytanula na mysli, se mi podařilo neříct nahlas.

Vypadal jako člověk. Na jeho tváři byly patrné známky stárnutí, které se tvářím upírů vyhýbají. Kolem očí měl vrásky a ve vlasech i vousech šediny. Přesto mi na něm něco připadalo zvláštní, jen jsem to nedokázal přesně pojmenovat. Byl urostlý, působil sebejistě a pohyboval se elegantně. Vlastně až nezvykle elegantně, jako někdo daleko mladší. Upřel na mě zářivě modré oči a pronikavě se na mě zadíval.

Já sjel pohledem k dalším dvěma. Žena si nervózně pohrávala s copem přehozeným přes rameno. Všiml jsem si, že i ruku má z kovu. Z bronzu a mědi a stovek závitů, pootáčejících se s každým pohybem. Mladší muž s černýma očima si mě změřil podezíravým pohledem a majetnicky popošel o krok k ní. Upnul jsem se v duchu k jejich myslím, že teď se pohrabu ve vzpomínkách já jim, ale vzápětí jsem se zamračil.

Okamžitě jsem poznal, že ač tak vypadají, lidé to rozhodně nejsou. Ani upíři. Vůbec jsem jim nedokázal nahlédnout do hlav.

„Nechte mě jít," řekl jsem.

„Lituji," odpověděla žena s upřímnou lítostí v hlase, „Ale to nemůžeme."

„Stejně bys odtud neměl kam jít," dodal černooký muž a ukázal na šedá mračna za okny. „Odtud do Ysrie žádná cesta nevede."

„Taky že tam se vracet nehodlám. *Nechte mě jít*."

Tentokrát jsem do hlasu přimíchal sladké ponouknutí. *Nechte mě jít. Nechte mě jít. Nechte mě jít.*

Jakmile si uvědomíte, že ponouknutí není o nucenosti, je snadné ho využít. Klíčem k úspěchu je učinit vaše přání tak neodolatelně sladké, že se na něj váš cíl vrhne jak na kremroli. Přesto jsem se pořád nedokázal jejich myslí zmocnit a i moje magie působila jaksi nešikovně.

Ženě se zastřely oči a udělala krok ke mně, ale mladší z mužů ji zastavil.

„Opatrně," varoval ji, načež se otočil ke mně. „Velmi neslušné zacházení s hostiteli, upíre."

„Ani s naším hostem není třeba zacházet neslušně, dítě."

Její hlas ji předešel. Odvěký, přesahující vše smrtelné.

Vzápětí ze stínu před námi vystoupila Acaeja.

Najednou se veškeré mé smysly i myšlenky dokázaly soustředit jen a jen na ni. Nutkání padnout na kolena mě pohltilo jako vlna nevolnosti. Rozvlnila za sebou křídla a roztáhla je téměř přes celou šíři nevelikého pokoje. Na čtyřech z nich jsem momentálně spatřoval ohnivé inferno, na dvou černočernou nicotu.

Acaeja na mě upřela své velké bílé oči.

„Odpusť skromné ubytování, Asare Voldari, králi stínorozených, strážce říše Sestupu, potomku boha Alara." Její hlas odříkal všechny mé tituly s odtažitým zaujetím, jako by mezi nimi pátral po něčem podstatnějším. „Pochop, že si musíme vystačit s tím, co je. Nemohla jsem tě vysvobodit z cely osobně. Musel jsi sem přijít z vlastní vůle."

Pak se obrátila ke třem postavám přede mnou. „Výborně, vojáci moji."

Starší z mužů mě přejel pohledem plným strachu i zvědavosti. „Je jedním z nás?"

„Nechte mě jít," zkusil jsem to znovu.

Tentokrát mocněji. A tentokrát se ke mně rozešli všichni tři.

Nechte mě jít, nechte mě jít, nechte mě jít…

Pak však Acaeja zvedla ruku. „To nebude třeba. Tady nejsi vězněm. Rozvaž ho, Kayeh."

Žena zaváhala, ale pak přikývla. „Jistě, Přadleno."

Šlahouny rostlin, jimiž jsem byl spoután, se ihned kamsi odplazily jako vyplašení hadi.

Jakmile mi uvolnily tělo a moje svaly se usadily na své místo, zranění a pohmožděné kosti nepříjemně zabolely. Věděl jsem ale, že se brzy zhojí. Přejel jsem si prsty po zápěstích v místech, kde mě předtím svazovaly liány. Měl jsem je celá popálená. I v nich jsem se dotkl božskosti, ačkoli ne tak citelně jako v poutech, do nichž mě předtím uvrhli v žaláři.

Zadíval jsem se na tu ženu, Kayeh. Oči jí zářily skomírajícím světlem.

Uvědomil jsem si, že v tom musí být Vitarova magie. Byl jsem si nicméně jist, že se nejedná o žádnou akolytku, a to ani velmi zkušenou. Měl jsem z ní jiný pocit.

„Vy jste polobozi," došlo mi.

Proto na ně má magie pořádně nefungovala. Proto jsem jejich moc nedokázal nijak významně spoutat. Proto jsem cítil, že nejsem ve společnosti pouhých smrtelníků.

„Je bystrý," prohodil starší z mužů směrem k tomu mladšímu. Pak se obrátil ke mně. „Hádej čí?"

Zadíval jsem se na něj. Na tu jeho matoucí, nepřirozenou eleganci, která jako by k němu vůbec neladila.

„Kajmara," uhodl jsem. Boha umění, divadla, iluze a klamu.

Pak jsem se zaměřil na mladšího. „Ty budeš Ijakaijin." Toho bylo snadné odhadnout. Černé oči, špičaté uši a vlk, který se mu proplétal mezi nohama. Pohled na to, jak ho bezděky drbe na hlavě, mi probodl srdce nečekanou touhou. Ani Luce nebyla mrtvá. Cítil jsem to stejně jako v případě Mische.

Tvé instinkty jsou vskutku příhodné, ozval se krutý hlásek v koutku mé mysli. *Tvá žena je pořád někde naživu, tvůj pes je pořád někde naživu. Opravdu to tak jistě cítíš, nebo jen žiješ v bludu?*

Ta příkrá slova se však střetla i s chápavějšími. *Všichni potřebujeme naději, Asare*, zopakovala mi v duchu Mische.

Zamrkal jsem, abych ze sebe setřásl minulost, ačkoli mě k sobě vábila s otevřenou náručí.

Hlavou se mi honila spousta otázek.

Pokud jsou upíři v nástupnictví krutí, bohové si svou moc střeží až žárlivě barbarsky. Upíři si aspoň s velkou opatrností *pěstují* dědice, aby zajistili přežití rodu, bohové jsou skutečně nesmrtelní, a tak pro ně potomstvo nepředstavuje nic jiného než hrozbu. Což jim samozřejmě nebrání prošoustávat se světem smrtelníků hlava nehlava. Nikdo by nespočítal, kolik panen a oddaných akolytek bylo příliš sličných, než aby si je nechali jen tak proklouznout mezi prsty. S následky svých prostopášností se však vždy rychle vyrovnávají. Někteří milosrdněji než jiní.

Zázrak, že se tito polobozi směli nejenom narodit, ale dokonce i přežít. Hádal jsem, že na to někdo musel vynaložit nemalé úsilí. Což vlastně možná platilo i o mně. Všichni jsme byli něco jako vzácné předměty.

Připomnělo mi to moji sbírku, kterou jsem si tak pečlivě udržoval ve své pracovně v Morthrynu. Skoro jako bych nás všechny viděl na tamních policích s cedulkou *sémě Kajmarovo, polobůh, sémě Ijakai, polobůh, sémě Vitarovo, polobohyně, sémě Alarovo, upír a ???*

Obrátil jsem oči zpět k Acaeje. „Mám se snad zařadit do tvého muzea?“

Muzeum možná nebylo to správné slovo.

Výstižnější by možná byla *zbrojnice*.

Polobozi totiž nejsou jen nějaké vzácné kuriozity. Proti členům Bílého Pantheonu neexistuje účinnějších zbraní

než útržků moci hlavních božstev nevázaných smlouvou, která jim zapovídá se mezi sebou vraždit.

Acaeja nehnula ani brvou. „Jsem ochránkyně."

Tím mě div nerozesmála. Tohle nebylo žádné útočiště. Jenže na jejích skrytých machinacích mi v danou chvíli vůbec nezáleželo. Uvědomoval jsem si, že čím déle Mische bude pobývat v podsvětí, tím těžší bude přivést ji zpátky a tím větší část jejího já tam nenávratně zůstane.

Potřeboval jsem jít. A to hned.

Zadíval jsem se za polobohy i za Acaeju. Všiml jsem si osamělých zavřených dveří. Byly tam od začátku? A záleží na tom vůbec?

Spočítal jsem si, co bych musel udělat, abych se k nim probojoval. V případě nutnosti bych ty polobohy dokázal zabít. Nejsnadnější by to bylo s tou ženou, Kayeh. Podle toho, jak po ní mladší z mužů pokukoval, bych ho nejspíš útokem na ni dokázal vyprovokovat, aby udělal nějakou hloupost, což by mi usnadnilo vyřídit i jeho. Ten postarší iluzionista nebyl žádný válečník, takže by o tom všem mohl leda tak složit tesknou píseň.

Ovšem dostat se přes Acaeju by bylo náročné. Na druhou stranu, Mische dokázala zabít boha slunce čistě za použití nějakého očarovaného šípu. Co bych pak já dokázal zvládnout s magií, kterou jsem díky její oběti získal?

Acaeje pobaveně zacukalo v koutcích úst.

„Ty přece netoužíš po mojí hlavě."

Taková arogance. Vskutku, nebyla to ona, kdo zabil Mische. Ona to nicméně dopustila, což mi připadalo úplně stejně trestuhodné.

„Odcházím," prohlásil jsem.

S tím jsem se ji pokusil obejít.

„Tvé království nemá krále," pravila Acaeja. „Moci se chopila tvá sestra."

„To mě nezajímá."

Vlastně mě to zajímalo tak málo, že jsem měl chuť hlasitě se jí vysmát do očí a říct něco jako: *Vážně myslíš, že mi v tuhle chvíli jakkoli sejde na Domu stínu?*

Jenže ona pokračovala: „Tak si tedy možná přeješ vyvést Mische Iliae zpátky z podsvětí."

Zastavil jsem se.

„Já spřádám vlákna osudů, Asare Voldari," připomněla mi. „Vidím i to tvé. I to její."

Zcela zjevně se snažila mnou manipulovat. Sám jsem postupoval podobně tolikrát, že mě nemohla ošálit.

A přesto jsem se zastavil.

„Nechte nás," pravila Acaeja polobohům. „Přeji si s ním mluvit o samotě."

„Ale Přadleno…" zaprotestovala Kayeh obezřetně.

„Žádné nebezpečí mi nehrozí. Jděte."

Já k nim zůstal stát bez hnutí zády a poslouchal, jak odcházejí. Že by nějakými dalšími dveřmi, které se najednou zázračně zjevily? Každopádně jsme s Acaejou osaměli. Teprve když se mezi námi rozhostilo ticho, odhodlal jsem se k odpovědi.

„Tady nejde o žádné *přání*. Já ji odtamtud *vyvedu*."

„Vracel by ses do smrti pro další milenku, přestože ta předchozí tě právě za to tolik nenávidí?"

Tohle přece není stejné. Tím jsem si byl jistý, z hloubi duše. Ofélii jsem vyrval z náruče smrti v okamžiku, kdy už se jí zcela zmocnila. Ale Mische má pořád ještě čas. Cítil jsem to, ačkoli jsem neuměl popsat jak nebo vysvětlit proč.

Znovu jsem se k Acaeje otočil. Její křídla byla rozepjatá do plné šíře. Na každém z nich jsem spatřil Mischinu tvář. Detail jejího zlatě jantarového oka, krví potřísněné křivky tváře, rudou barvou namalované rty i zsinalá ústa mrtvoly. Záblesky šesti různých osudů. Mohla se stát královnou. Mohla se stát mrtvým tělem. V některých osudech možná obojím zároveň.

„Co nabízíš?“ zeptal jsem se.

Acaeja se dál tvářila naprosto nečitelně. Z jejího hlasu nicméně čišelo pobavení. „Co nabízím?“

„Bohové uzavírají dohody. Právě o to se teď snažíš, ne? Nuže, pojďme se dohodnout.“

Naklonila hlavu mírně na stranu a obrazy na jejích křídlech se proměnily, ačkoli mi dál ukazovaly jen a jen Mische. Mische sedící na trůnu Domu stínu. Mische stojící nad mramorovými troskami. Mische klečící v oceánu s hlavou v dlaních.

„Velmi zajímavá,“ připustila Acaeja. „Duše, která začala tak obyčejně. Mische Iliae není žádnou vyvolenou. V žilách jí koluje ta nejsprostší krev. A přesto se tolik různých verzí osudů odvíjí právě od ní.“

Acaeje na křídlech tančily utopie i apokalypsy. Srdce se mi sevřelo nečekanou hrdostí, ale i smutkem.

Samozřejmě že dokáže zbořit a znovu vybudovat svět. Setkala jsi s ní někdy? Nikoho, kdo ji poznal, by to nepřekvapilo, řekl bych jí nejraději.

Místo toho jsem zopakoval: „Co nabízíš?“

Tiše se zasmála. „Jak netrpělivě se ženeš zbořit svět.“

S tím zvedla ruce. Na každé měla deset dlouhých elegantních prstů a na nich vytetovaných dvacet symbolů osudu, mezi nimiž kmitala průhledná vlákna světla.

„Čin Mische Iliae přesáhl veškeré hranice možností,“ řekla. „Nejsem tak arogantní, abych nedokázala připustit, že ani mě nenapadlo, že by mohlo dojít k něčemu takovému. Štěstí té noci stálo na vaší straně.“

„Zvláštní, slyšet bohyni osudu mluvit o štěstí.“

„Osud a štěstí jsou dvě tváře stejné mince,“ připomněla mi, zavlnila prsty a spolu s tím se přeskládala i světelná vlákna napnutá mezi nimi. „Spolu s Mische Iliae jste se pustili do hlubin velice složité magie, abyste uskutečnili zaklínadlo, které mělo Alara vzkřísit z mrtvých. Že ho

dokázala dokončit i bez tebe, byl malý zázrak. Stejně jako že tě dokázala přivést zpět na svět, aniž by tě tím zabila. Nespočítala bych, kolik možných osudů té noci končilo vaší smrtí. Ani kolik osudů končilo smrtí milionů dalších."

Její křídla mi dala nahlédnout do alternativní reality a ukázala mi mé znetvořené tělo v Mischině náručí, velikou temnou postavu nořící se z vody jen proto, aby v ní vzápětí znovu utonula, věčný úsvit probouzející se nad světem upírů. A spolu s ním miliony mrtvých. Osud, jemuž se Mische té noci vyhnula.

„Jenže ačkoli se jí to podařilo," pokračovala Acaeja, „zcela to zaklínadlo dokončit se jí nepovedlo. Otevřela sice průchod k vláknům osudu, ale pak už ho úplně nezavřela. Propojila se s tebou, aby tě dokázala zachránit, ale potom vaše spojení nepřeťala."

Acaeja znovu mávla rukou a vlákna mezi jejími prsty se znovu přeskládala. Dvě z nich žhnula zářivěji než ostatní. Všiml jsem si, že jsou zauzlovaná do sebe.

„Vy dva jste nyní nerozdělitelně spjati jeden s druhým. Avšak vlákna vašich osudů se tahem, který tak vzniká, postupně třepí. Jelikož ceremoniál zcela nedokončila, stále ještě v ní dřímá část Alarovy moci. Moci, která patří tobě a která by mohla upevnit tvé božské postavení. Pod tíhou napětí, které tím vzniká, se bortí celé podsvětí."

Poskládal jsem si dohromady, co mi tím říká. „Zároveň však poskytuje Mische cestu zpět k životu."

„Poskytuje Mische možnost držet se vlákna nesmrtelnosti. Ano. Právě proto ti, Asare Voldari, nabízím volbu. Mohu vaše spojení přetnout. Tím si udržíš špetku božské moci. Ne sice tolik, aby naplňovala tvůj potenciál, ale nějakou přece. Možná dost velkou na to, aby ses stal legendárním králem svého lidu. Dost na to, abys porazil svou sestru a kteréhokoli jiného vyzyvatele, jenž by s tebou chtěl soupeřit o trůn. Dost na to, aby se ti podařilo přesvědčit

možná i mé sourozence z Bílého Pantheonu, aby tě nechali žít, pokud by ses zavázal, že tu moc využiješ k jejich prospěchu. Napětí, které vzniklo v podsvětí, by tím pádem povolilo, a ačkoli by se podsvětí postupně rozpadalo dál, možná dokonce rychleji než dřív, stále by při troše štěstí vydrželo přinejmenším dalších tisíc let. A Mische Iliae by se dočkala smrti, po níž kdysi tolik toužila."

Její křídla mi ukázala, jak sedím na trůnu Domu stínu. Jak mi sestra i nevlastní matka i zástupy šlechticů, kteří mnou vždy tolik opovrhovali, se zaťatými zuby přísahají věrnost. Ukázala mi armádu čítající tisíce vojáků čekajících na můj rozkaz. Vše, po čem upíří princ tradičně touží. Vše, po čem jsem dřív toužil i já.

Přesto jsem nezaváhal ani na chvíli. „Nebo?"

„Nebo můžu uzel, který vlákna vašich osudů svazuje, přitáhnout ještě pevněji. Což by ti otevřelo cestu zpět k ní. Na podsvětí by to však vyvinulo ještě větší tlak. Stejně jako na její duši. Musíš dokončit, co jste začali, a získat plnou moc boha smrti. Bez ní se ti to nepodaří, protože drží část klíčů k tvé moci. Ani jí se bez toho nepodaří získat zpět život. Začal by hrozit nevyhnutelný kolaps celého podsvětí. Poskytlo by vám to nicméně několik týdnů na to, abys mohl získat plnou moc, než by ke zhroucení skutečně došlo a miliony duší ve světě mrtvých i živých by za to zaplatily životem."

„I Mische." Vůbec jsem se nestyděl za to, že ačkoli Acaeja hovořila o zatracení milionů duší, já dokázal myslet jen na jednu jedinou.

„I Mische."

Chvilku mi trvalo, než jsem si poskládal dohromady, co se mi snaží říct.

„Naznačuješ mi tu snad, že se budu muset stát bohem?"

V koutcích úst jí zacukal úsměv. „Ano, Asare Voldari. Budeš se muset stát bohem."

Když jsem to slyšel, div se mi nepodlomila kolena.

Nabízela mi volbu. Volbu mezi velkou mocí a pohodlným způsobem, jak jí vládnout. Mezi možností nechat podsvětí dál postupně upadat tak dlouho, jak jen půjde předstírat, že se nic neděje. Mezi možností nechat Mischiny kosti ležet tam, kde spočinuly.

Mezi tímhle vším a nekonečnou mocí, zvýšením sázek natolik, že je nepůjde přehlížet, a záchranou Mische.

„Ale co bych musel udělat, abych Alarovu moc ovládl úplně?" zeptal jsem se. „Znovu se pokusit o jeho vzkříšení?"

„Nic tak obyčejného by to nebylo, obávám se. Ty a Mische Iliae byste museli získat a ovládnout tři jádra Alarovy moci," pravila, otevřela dlaň a ukázala mi tři stříbřité, kouřem zahalené obrazy. „Jeho masku, kterou nosil namísto koruny království Vathysie."

Vathysie. Samotné srdce Alarova území. Území, z něhož se poté, co Nyaxia stvořila upíry, stalo Obitraes. Jeho velká většina ležela v království stínorozených. Iluze masky se jí v dlani plně rozvinula. Byla bronzová a připomínala primitivní lebku se špičatými vlčími tesáky. Připadala mi povědomá. Podobná se skvěla i v erbu mého rodu.

„Poté jeho oko, které mu dávalo moc dohlédnout za hranice smrtelnosti," pokračovala Acaeja.

K masce v její dlani se připojilo oko hledící do nekonečné dálky. Rudé, vševidoucí oko. I to jsem dobře znal. Bylo základním pilířem většiny Alarových podobizen. Zpravidla umístěné v jedné z jeho rukou nebo na jeho čele. Shlíželo i z honosného okna morthrynské fasády.

„A na závěr i jeho srdce, v němž se skrývá nejzákladnější esence jeho duše," dodala Acaeja.

K iluzi dvou předmětů v její dlani se přidala třetí. Černé tlukoucí srdce, z jehož středu sálala zlatavá zář.